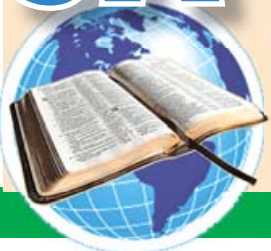

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№1 (124)
СІЧЕНЬ
2015 РОКУ**

«ВИ, ЩО У ХРИСТА ХРЕСТИЛИСЯ, У ХРИСТА ЗОДЯГНУЛИСЯ!»

Дім молитви, с. Софіївська Борщагівка

На свято Водохреща в євангельських церквах традиційно проводять хрещення нових членів. Відтак тільки в церквах Києва та області 18-19 січня 2015 року охрещено десятки людей.

18 січня в дім молитви церкви «Філадельфія» свято Хрещення Господнього спільно відзначали аж три церкви: церква на

Хрещення в церкві «Скинія»

вул. Кар'єрній, «Філадельфія» і «Божий мир». Водне хрещення прийняли майже три десятки братів та сестер. Нових

членів Тіла Господнього привітали пастори Микола Каленик, Анатолій Козачок та Юрій Кулакевич.

Пастор Микола Каленик

Заключну проповідь виголосив старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко. Він підбадьорив охрещених і закликав не зупинятися на досягнутому, завжди рухатися вперед у християнському житті та служінні Богові. Того ж дня хрещення урочисто святкували у Київській церкві «Скинія»

(старший пастор – Рустам Фатуллаєв). У заповіт з Господом вступили 34 осіб. До церкви приєдналися ще 12 вірян, які були з миром відпущені з різних євангельських зібрань.

19 січня під час ранкового служіння охрестили нових членів у київській церкві «Ковчег» (старший пастор – Василь Хміль).

Уперше в стінах нового молитовного дому провела водне хрещення церква «Благодать», де пастором служить Василь Кватерчук. Дім молитви у с. Софіївській Борщагівці під Києвом посвятили зовсім недавно – 11 січня 2015 р.

Присмню, що більшість церков ХВЕ на свято Водохреща поблагословили на нове життя у Христі своїх нових членів. Адже якщо нові люди приходять у зібрання, значить, Церква Господня росте й мужніє.

chve.org.ua.

НА РІЗДВО ЦЕРКВИ ХВЕ ПО ВСІЙ КРАЇНІ ВЛАШТУВАЛИ НЕЗАБУТНІ СВЯТА ДЛЯ ДІТЕЙ

Достукатися до сердець батьків іноді найпростіше через серця їхніх дітей. На Різдвяні свята віруючі в багатьох містах і селах України порадували дітвору вертепами, мюзиклами, подарунками та щедрою гостиною.

Київські церкви «Філадельфія» і «Фавор» традиційно підготували різдвяні вистави для дітей Голосіївського району і маленьких переселенців із зони АТО. Загалом вони показали шість вистав під назвою «Найкращий за всі часи подарунок», які відвідали близько 1400 дітей з батьками.

Білоцерківська церква ХВЕ влаштувала 5 січня свято, на яке запросила як дітей, що приїхали з сім'ями зі Сходу України, так і дітей із малозабезпечених родин. Цікаво, що в організації свята активну участь взяли не тільки молоді церкви, але й підлітки району, які відвідують гуртки при дім молитви. Участь у програмі, що включала конкурси, ігри, театралізовану виставу, взяли більше 170 дошкільнят та школярів.

Незвичайне Різдвяне свято 9 та 10 січня влаштували у Київській церкві «Скинія». Тут, окрім дітей воїнів, які боронять незалежність України на Сході, зібрали дітей християн, які покалися у місцях позбавлення волі та відбувають термін ув'язнення, а також засуджених, які ще не прийшли до Христа. Запросили і співробітників пенітенціарної системи (виправних колоній та управлінь) з Житомирської, Рівненської,

Чернігівської та Київської областей разом з дітьми. Всього було 75 дітей та близько 40 дорослих.

Дводенна програма і спілкування з віруючими, як свідчили самі гості, залишили незабутні враження і перевернули їх уявлення про християн віри євангельської. Цирк, частування у «МакДональдзі», різдвяний мюзикл та екскурсія столицею – далеко не повний список заходів, які церква провела для гостей. Медіакоманда «Скинії» підготувала відеозвернення військових із зони АТО до їхніх синовчків та донечок, яких було запрошено на свято.

Привітати з Різдвом своїх дітей мали нагоду чоловіки, які перебувають у місцях позбавлення волі.

Ролик пустили на екрани після вистави. Важко передати атмосферу в залі: «О-о, дивись, це мій тато!», – радісно вигукували діти, а розчулені мами тихцем витирали слези з очей. Після цього медіакоманда записала зворотні відеозвернення дітей та їхніх матерів до чоловіків.

«Я вірю, що цей захід був до вподоби Богові, бо Він чудесним чином благословив нас фінансами: одна сестра принесла суму, якої вистачило, щоб покрити усі витрати. Вона сказала, що Бог звелів її батькові передати ці гроші мені, – розповідає диякон церкви «Скинія» та головний організатор проекту В'ячеслав Когут. – Цікаво, що я навіть не знаю цього чоловіка. А своє одкровення він отримав приблизно у той же час, коли ми молилися про фінансове забезпечення нашого свята».

Як розповів В'ячеслав, головною метою свята було не просто пригостити і розважити дітей, батьки яких сьогодні далеко. Найважливіше – це зазирнути в їхній світ, зрозуміти, чим вони живуть, подарувати їм тепло. «Хочеться показати дітям, що в цьому світі є ті, хто готовий дарувати їм любов, тим самим вказуючи на Ісуса Христа, Який вчить допомагати і розділяти чужий біль, не бути байдужими один до одного», – пояснює служитель.

І є вже певні успіхи. Група дружин воїнів Білоцерківської 72-ї мотострілецької бригади, які воюють на Сході України, після різдвяної гостини у «Скинії» висловила бажання відвідувати домашню групу церкви у своєму місті.

chve.org.ua.

ДЕРЖАВНА ПЕНІТЕНЦІАРНА СЛУЖБА УКРАЇНИ ПОГЛИБЛЮЄ РОБОТУ ІЗ ЦЕРКВАМИ

Законопроект № 1154 щодо регулювання діяльності капеланів депутати ВР підтримали у комітетах напередодні Нового року. Поки цей важливий документ на шляху до остаточного ухвалення, Державна пенітенціарна служба України (ДПТС) поглиблює роботу із Церквами.

20 січня 2015 року в апараті служби відбулося засідання правління Української міжконфесійної християнської місії «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі», яка охоплює представників 12 різних конфесій.

Як розповів член правління Місії, відповідальний за розвиток роботи в тюрмах у структурі соціального служіння ЦХВЕУ В'ячеслав Когут, на засіданні представникам Церков було представлено нового голову Державної пенітенціарної служби Володимира Палагнюка.

Керівник схвально оцінив роботу Цер-

ков у місцях позбавлення волі, а також звернувся до членів Місії з проханням приділити більше уваги неповнолітнім засудженим, які утримуються у виховних колоніях, оскільки ця категорія осіб найбільше піддається впливу у формуванні особистості.

«Було прийнято рішення поглибити співпрацю Церков із ДПТС. Зокрема, домовилися проводити спільні засідання кожні три місяці та здійснювати виїзні засідання», – повідомляє В'ячеслав Когут.

Нагадаємо, що сьогодні в установах виконання покарань та слідчих ізоляторів

налічується 140 храмів, церков і каплиць, відкрито 175 молитовних кімнат. За інформацією, наданою територіальними орга-

нами управління, богослужіння постійно відвідують понад 35 тисяч засуджених.

chve.org.ua.

ПЕРЕМАГАЙМО ЩОДНЯ

Біблію називають по-різному: це і Святе Письмо, і Книга книг, і Боже Слово... Але її можна також назвати Книгою перемог. Вона описує перемоги Бога над гріхом і злом в житті людей. Звичайних людей, подібних на кожного з нас, з розчаруваннями і радощами, бажаннями і залежностями, моментами болю і щастя. Аналізуючи життя цих людей, будемо вчитися ставати переможцями.

Та спершу подумаймо, якою ми хочемо бачити нашу церкву. Безперечно – церквою, у якій віра чинна любов'ю. Ми хочемо, щоб до нашої громади приходили нові люди, щоб діяли дари Духа Святого, щоб через нас прославлявся Бог.

Але церква – це люди. Тому все, що ми хочемо бачити в церкві, може прийти через людей. Однак Божя сила не може проявитися через людей, переможених лінощами, гріхом, байдужістю, апатією, пошуками свого, а не Христового, бо все це гальмує Божу дію. Ось чому так важливо бути переможцем.

У посланнях Ісуса Христа до семи церков читаємо про обітницю переможцям:

– «переможцеві дам їсти від дерева життя, яке в раю Божім»;

– «переможець не буде пошкоджений від другої смерті»;

– «переможцеві дам їсти приховану манну, і дам йому білого каменя, а на камені написане ім'я нове, якого не знає ніхто, тільки той, хто приймає його»;

– «переможцеві, і тому, хто аж до кінця додержує Мої вчинки, Я дам йому владу над поганами, і буде пасти їх залізним жезлом; вони, немов глиняний посуд, покрушаться, як і Я одержав владу від Свого Отця, і дам Я йому зорю досвітню»;

– «переможець зодягнеться в білу одягу, а імення його Я не змию із книги життя, і імення його визнаю перед Отцем Своїм і перед Його ангелами»;

– «переможця зроблю Я стовпом у храмі Бога Мого, і він вже не вийде назовні, і на нім напишуть ім'я Бога Мого й ім'я міста Бога Мого, Єрусалиму Нового, що з неба сходить від Бога Мого, та нове ім'я Своє»;

– «переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його».

Переможець отримує все. Але як бути переможцем в цьому дуже нелегкому житті? Згадаймо деяких персонажів Писання, в життя яких прийшли Божі перемоги.

Переможець Ной

Опис його життя скупий. Тільки Бог знає, з чим йому довелося стикнутися в тому суспільстві. Він названий проповідником правди, але наскільки успішною була його проповідь? Скільки людей покаялися? У чому він мав здобути перемогу? Розчарування, недовіра, насмішки... Він продовжував проповідувати правду. Над будівництвом ковчегу також насміхалися, може, й чинили перешкоди, але кожного дня зранку Ной продовжував свою працю. І це була Божя перемога – проповідь не змовкала, ковчег будувався.

Переможці Ісус Навин і Калев

Ісус Навин і Калев у числі 12 розвідників пішли розвідати обіцяну землю. Розвідники побачили всю красу тієї землі, але й побачили укріплені міста. Вони принесли величезну виноградну вітку, щоб показати надзвичайну родючість

землі, і водночас розказали про велетнів, які населяють ту землю. Тільки Ісус Навин і Калев змогли перемогти страх перед тими велетнями. І саме вони здобули велику Божу перемогу.

Думаєте, вони не боялися? Думаєте, їм не було страшно, коли вони побачили тих велетнів? Страх був, але вони його перемогли вірою в Божі обітниці.

Переможець Ісус Христос

Коли Іван Хреститель – родич Христа і людина, дуже близька Йому за духом, був страчений, Ісус переміг біль серця і продовжував служити людям.

«І принесли на полумисковий його голову та й дали дівчині, а та віднесла її своїй матері... А учні його прибули, взяли тіло, і поховали його, та прийшли й сповістили Ісуса. Як Ісус те почув, Він відплив звідти човном у місце пустинне й самотнє. І, прочувши, народ із міст пішов пішки за Ним. І, як вийшов Ісус, Він побачив багато народу, і змилосердивсь над ними, і їхніх слабих уздоровив» (Мт. 14:11-14). Потім Ісус ще й потурбується про їхні фізичні потреби і нагодує тисячі людей. Це також була надзвичайна Божя перемога.

Запорука переможного життя

Чому ці люди ставали переможцями? Людей, в життя яких приходили Божі перемоги, об'єднує їхня любов до Бога. Перша заповідь переможного життя наступна: «Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї! Це заповідь перша!» (Мр. 12:30).

Любов до Бога не можна замінити духовними практиками: ні постійним читанням Біблії, ні чиненням добрих справ, ні постійним відвідуванням зібрання чи іншими потрібними християнськими справами. Коли Ісус після Свого воскресіння зустрівся з Петром на березі Галілейського озера, Він тричі задав одне і те ж питання: «Симоне, сину Йонин, чи ти любиш мене більше цих? Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене? Симоне, сину Йонин, чи кохаєш Мене?».

Сьогодні Ісус запитує кожного з нас: «Чи ти любиш Мене? Чи справді любиш Мене? Чи ти сильно і по-справжньому любиш Мене?».

Якщо ми справді любимо – тоді неможливі поверхневі стосунки. Коли любиш, докладаєш всіх зусиль, щоб поглибити стосунки, разом проводиш час, ділишся своїми думками, мріями, бажаннями. І це не просто духовна практика, це спілкування. Це спільність. Мені справді дуже цікаво, Господи, що Ти бажаєш мені сказати. І мені радісно з Тобою ділити своє життя – я проживаю його з Тобою.

Любов до Господа і перебування в стосунках любові з Ним – це основа для переможного життя.

Маленькі щоденні перемоги

Багато Божих людей залишили добрий слід в цьому житті. Наприклад місіонер Тейлор, який служив в Китаї, Мюллер, який опікувався сирітськими будинками в Англії, Лівінгстон, який був місіонером в Африці. Ці люди захоплюють, про них написані книги. У Біблії також можна знайти багато прикладів, коли люди, які справді любили Бога, вершили великі справи. Але важливо зрозуміти, що великі перемоги завжди починаються з малих перемог.

Перед двобоєм з Голіафом Давид став перед Саулом. «І сказав Саул до Давида: Ти не можеш піти на того филистимлянина битися з ним, бо ти малий, а він вояк від своєї молодости. І сказав Давид до Саула: Твій раб був пастухом свого батька при отарі, і приходив лев, а також ведмідь, та й тягнув штуку дрібною худобою зо стада, а я виходив за ним, і побивав його, і виривав те з пащі його. А як він ставав на мене, то я хапав його за його приву, та й побивав його. І лева,

і ведмеда побивав твій раб. І цей необрізаний филистимлянин буде, як один із них, бо він зневажив полки Живого Бога!» (1 Сам. 17:33-36).

Коли Давид почав перемагати? Точною відліку можна вважати його перемогу над Голіафом, але насправді його перемоги почалися значно раніше. Він задовго до цього перемагав страх, борючись з левом і ведмедем.

Але в нього були і інші перемоги – він шукав Бога, шукав Божої присутності, шукав наповнення Богом. І знаходив, тому що в його серці була ревність за Богом – це теж було його перемогою.

А згадаймо про Даниїла. Близько 606 р. до Р. Х. його разом з іншими юнаками забрали з Єрусалима і привели в Вавилон. Там він протягом довгих років займав найвищі посади. Мінялися імперії, а Даниїл залишався на своїй посаді. Це фантастика. А з чого вона почалася?

Разом зі своїми друзями він прийняв рішення не осквернятися царськими наїтками. «І поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив...» (Дан. 1:8). А потім були перемоги, коли Даниїл не переставав молитися, хоча цар видав указ, який забороняв молитву. В іншій ситуації троє його друзів отримали силу не поклонитися перед ідолом, за що були вкинені в вогненну піч...

Великі перемоги не приходять без малих перемог. Ми іноді можемо не зауважувати своїх перемог – але вони є. Ми не знаємо про перемоги один одного – але вони є! Коли ви замість того, щоб посидіти перед телевизором або комп'ютером, пішли спілкуватися з Богом – це перемога. Якщо ви десь поведетесь неправильно і попросили пробачення – це перемога. Якщо ви перемогли свою ліню і зателефонували людині, яка потребує підтримки, – це перемога.

Багато разів на день ми маємо можливість перемагати. Перемагати гріх, байдужість і апатію, образи, гордість, спокуси, ліню, бажання багато говорити і мало робити... І в цьому буде являтися Божя слава. Тоді ми будемо бачити, як діє Бог.

Ісус – Переможець. Його перемога – основа наших перемог. «Ви були з Ним поховані у хрищенні, у Ньому ви й разом воскресли через віру в силу Бога, що Він з мертвих Його воскресив. І вас, що мертві були в гріхах та в необрізанні вашого тіла, Він оживив разом із Ним, простивши усі гріхи, знищивши рукописання на нас, що наказами було проти нас. Він із середини взяв його та й прибив його на хресті, розбравши владу й начальства, сміливо їх вивів на посміховисько, перемігши їх на хресті!» (Кол. 2:12-15).

«Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас...» (Дії 1:8). Ми маємо силу не зависати в телевизорі чи Інтернеті. Не запалюватися, коли нас зачепили словом чи тоном. Не лукавити, коли потрапляємо в незручну ситуацію. Маємо силу прощати, любити, бити, служити...

Чи бажаєте ви бути переможцем цього року, здобувати нові, особливі перемоги Божою силою? Чи вірите, що з Христом ви справді можете перемагати, навіть у тому, в чому раніше ви зазнавали поразки за поразкою? Тоді в молитві скажіть про це Богові.

ВАЖЛИВА СКЛАДОВА

«Мій сину, прислухайся до моїх слів, до речей моїх ухо своє нахили! Нехай не відійдуть вони від очей твоїх, бережи їх в середині серця свого! Бо життя вони тим, хто їх знайде, а для тіла усього його лікування. Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр. 4:20-23).

Мислення – стержень всього того, що відбувається в нашому житті. Ми певним чином думаємо про людей, про речі, про події... У нас своє ставлення до різних сфер життя, до Бога, до телебачення, до радіо, до одягу, до питання відвідування церкви, до різних церков, до домашніх, співпрацівників тощо. І це дуже впливає на наше життя.

Біблія говорить, що коли людина живе по плоті, то й думає про тілесне. Дехто стверджує, що думати про тілесне – це значить думати не про небесні речі. Мовляв, якщо ти не думаєш про Царство Боже, не цитуєш Писання, не розмірковуєш над якоюсь проповіддю, то в цей момент ти мислиш по плоті.

Але зовсім не про це говорить Біблія. Ми повинні думати про різні речі у своєму житті. І коли ми думаємо про щось інше, окрім як про Святе Писання, Бога, небеса, – це не обов'язково гріх.

Тілесне мислення – це те, що виходить з нашої гріховної природи, нашого гріховного естества, коли ми думаємо про щось, що неправильно, огидне Богові, коли наш розум зайнятий думками, наповненими заздрістю, злобою, невірством, образою, гіркотою, розпущою чи іншими сферами, які Біблія називає ділами плоті.

Коли ми думаємо про це, мріємо про це, ми переходимо межу і чинимо неправильно. І Богові це не байдуже, Він цікавиться тим, про що ми думаємо, що заховане в наших серцях. Біблія говорить, що Бог знає наші думки. Він не дивиться на особу, Він дивиться просто в наше серце. І все, що ми робимо потайки, думаючи, що ніхто нас не бачить, – Він бачить. Він знає всі наші думки. І Він бажає, щоб наше мислення було правильним.

Ми слухаємося Господа усвідомлено, осмислено, а не фанатично, несвідомо. Коли людина скаже: не моя, а Твоя, Господи, воля хай буде, не думаймо, що тепер можна розслабитися, бо все, що ти робиш, – це воля Божа. Підкорення Богові відбувається осмислено. Коли людина починає жити по вірі, це зовсім не значить, що вона не повинна думати.

З цього приводу можна згадати цікавий вислів: даючи нам віру, Господь не забрав у нас розум. Але важливо, щоб наше мислення було оновлене Божим Словом.

Апостол Павло пише: «Не тому, що я вже досягнув або вже вдосконалився, але прагну, чи не досягну я того, чим і Христос Ісус досягнув був мене. Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки забуваючи те, що позаду, і спішаючи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого покликку Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:12-14).

Іншими словами, християнська досконалість – це не ідеальність, це не означає,

що геть усе правильно. Це постійний рух вперед, це прагнення. Адже в цьому – суть смирення. Розуміючи, що ми не всього досягли, ми маємо потребу в зміні. Ще багато неправильних речей в нашому житті треба помінати. Апостол Павло говорить: «Тож усі, хто досконалий, думаймо це; коли ж думаєте ви щось інше, то Бог вам відкриє й це. Та до чого дійшли ми, поступаймо в тім самим далі» (Фил. 3:15-16). Живімо цим правилом. Тому що як людина мислить, так вона і живе. Спосіб мислення визначає спосіб поведінки.

У багатьох людей критика просто зашкалює. Що б вони не зустріли на своєму шляху, вони обов'язково дадуть цьому скептичну оцінку. Щодо одного й того ж церковного зібрання можна почути різні думки: було дуже голосно; ні, навпаки, було дуже тихо; дуже довго і багато співали, так не можна; а хтось обурюється, що так мало прославляли Бога співом; проповідь мала забагато прикладів; а для когось було забагато місць Писання... Словом, людям не догодить.

Є тип людей, котрі завжди критичні, песимістичні, налаштовані негативно, постійно чимось невдоволені. Такий у них тип мислення, такий характер. Усе їм не так. І думаєш: як же їм догодити?

Насправді і не може бути такого, щоб ми всім подобалися. Завжди будуть недоволені. І це не наша проблема, це проблема тієї людини. Це її біда. Якщо ти зробиш щось неправильно – попроси пробачення покаяйся. Але якщо про тебе хтось несправедливо думає погано – це його вина, це такий спосіб мислення.

Ми повинні бути налаштовані на позитив. Це не означає, що у всьому треба бути оптимістами до фанатизму: нема грошей – прекрасно, помер – слава Богу! Це не нормально, не мудро. Це межує з якоюсь формою безумства. Ми повинні бути тверезими, розумними людьми. Але при цьому налаштовані на позитив.

Писання говорить, що коли в нас є віра, то страху не буде. Бо переважна більшість речей, на які ми починаємо дивитися в чорному світлі, навіяні саме страхом. А Біблія говорить, що кожен, хто народився від Бога, перемагає страх, перемагає світ, і ця перемога – віра наша.

Віра – це не аутотренінг, не самонавіювання. Віра будується на Слові Божому. Коли ми говоримо те, що Бог говорив про нас, про наше життя, про різні сфери нашого буття, ми повинні жити по вірі. І тоді ми інакше сприйматимемо все, що діється навколо. І тоді Бог може змінити яку завгодно ситуацію.

Коли ми в стані безнадії, ми опускаємо руки. Та коли ми маємо в серці надію – надію на Бога, на Його поміч, Його ведення. Його охорону, Його добру волю, – ми попри все рухаємося далі, бо ми правильно налаштовані.

Найголовніше – любов. Коли є любов, то навіть тоді, коли нас ображають, ми можемо любити. Любити і своїх рідних, і чужих, і тих, хто налаштований вороже щодо нас, хто належить до іншої конфесії, іншої церкви, іншої національності... Любити віруючих і не віруючих.

Коли ми матимемо віру, надію і любов, то спосіб нашого мислення зміниться. Тож намагаймося мислити правильно, оновлюючи свій розум Словом Божим.

О. К.

БІЛЬШЕ 60 ТИСЯЧ ХРИСТІАН УВ'ЯЗНЕНІ У ТАБОРАХ ПІВНІЧНОЇ КОРЕЇ

Близько 60 тис. християн відбувають ув'язнення в таборах Північної Кореї. Вони становлять більше половини від загально-го числа всіх ув'язнених (100 тис.), повідомило Товариство захисту пригноблених народів в Геттінгені.

Правозахисники підтримали ініціативу Європейського Союзу і Японії, котрі доручили Міжнародному кримінальному суду розслідувати злочини проти людяності в Північній Кореї.

Згідно з доповіддю консультанта Товариства Ульріха Делюса, релігійні переслідування, тюремні ув'язнення, тортури, трудові табори, примусове переселення, вбивства, зґвалтування, примусова стерилізація населення перетворили

Північну Корею на гігантський табір. Особи, відповідальні за ці злочини проти людяності, мають бути викриті після 60 років вбивств і постати перед правосуддям.

Християни особливо страждають через диктатуру, заявив Делюс. Вони становлять більшість політичних в'язнів. При цьому лише 300 тис. з 24,5 млн. жителів Північної Кореї сповідують християнство.

Комісія з розслідування, призначена Радою ООН з прав людини, опублікувала 400-сторінкову доповідь про злочини у Північній Кореї після 11 місяців розслідувань.

Комітет з прав людини Генеральної Асамблеї ООН виніс рішення щодо проекту резолюції Європейського Союзу та Японії, яка рекомендує розслідувати злочини проти людяності в Північній Кореї.

Ініціативу підтримали 48 держав.

www.vesti.ru.

ПЕРШОПРИЧИНА ТЕРОРИЗМУ

Нині багато говорять про те, що у світі штучно здійснювали хвилю антиісламізму, ісламофобії. Якщо прийняти цю тезу, то стане очевидно, що «вигода» від такої хвилі дістанеться послідовникам ісламу.

Такий закон антирелігійної пропаганди. Гоніння на віру мобілізують віруючих, згуртовують їх. А згуртованість і відданість вірі — найкращий аргумент на користь переслідуваної віри. Гоніння пробуджують в інертних людях цікавість до віри, симпатії до переслідуваних.

Однак я не схильний підтримувати таку інтерпретацію зростаючого терористичного руху у світі. І вважаю, що тероризм — це крайній ступінь зла. Червоний терор революції кольором крові пропагував нещадність, жорстокість, по суті, торжество смерті. У братських могилах знайшли вічний спокій найактивніші терористи, приєднавшись до жертв свого високого «святого» насильства.

Що лежало в основі того процесу? Гріх. Заздрість. Спрага влади. Гордість. Марнославство. Ненависть. Бунт проти всього і всіх.

Зазначу, що червоні терористи не обмежилися територією Росії. Вони запалили пожежу на всій землі. Знадобилися ціле століття і неймовірні зусилля всього світу, щоб загнати криваве полум'я світової революції. Але вогонь все ще тліє.

Нинішній терор нічим не відрізняється від того. В основі лежить той самий гріх. Бунт. Гордість. Спрага влади. Для мобілізації прихильників терору потрібна ідея. Каїну не було потреби в ідеї. Йому не були потрібні прихильники. Він образився і вбив свого брата Авеля. Відтоді авелі напотові. Вони можуть дати здачі. І каїнам потрібні прихильники, послідовники, готові проливати кров братів своїх — авелів.

Релігія — дуже владний аргумент. Релігійні війни найжорстокіші, найнепримиренніші. Досить згадати хрестові походи, інквізицію, гоніння на старообрядців, вигнання духоворів, переслідування молокан. Або сучасне приниження протестантів у «християнській» Росії.

Переважає більшість терористичних організацій у світі — ісламські. Їх мета — утвердження законів шаріату в усьому світі. Спосіб досягнення мети — насильство. Смерть всім, хто не підтримує їх розуміння законів шаріату. Територія діяльності — увесь світ.

Дехто вважає, що терористи тільки прикриваються своїми фундаментальними релігійними поглядами. Бо насправді іслам — світова релігія, яка не схвалює і тим більше не підтримує вбивства мирних людей. Але це не так: світ має справу з широкою мережею ісламських терористичних організацій. Їх діяльність забезпечується безпрецедентною матеріальною підтримкою і безпрецедентною духовною підтримкою, бо вважається в ісламському світі подвигом, гідним похвали.

Саме тому вони не відчувають браку в послідовниках, які готові стати живими бомбами і забрати з собою на той світ «невірних». Вони не відчувають браку зброї. У них найсучасніші засоби масової інформації. Їх добровольці рекрутуються в мечетях, що виросли в європейських країнах. Їх фінанси течуть рікою із допомоги, яку європейці виплачують мало-забезпеченим сім'ям мусульман-біженців із країн Азії та Африки.

Демонстрація єдності й солідарності, що пройшла в Європі після розстрілу невинних людей в редакції і крамниці, не зможе зупинити терор, якщо не буде дана правдива оцінка існуючим загрозам у світі. Але й оцінки не буде достатньо, якщо за оцінкою не буде зроблено практичних кроків щодо вироблення стратегії всесвітньої протидії зростаючому терористичному парадоксу смерті.

Коли ми намагаємось визначити позицію російських християн щодо всіх цих питань, то виявляємо, що ніякої позиції в християнському середовищі Росії немає. Поширене тверджен-

ня: вбивство погано, але... — і далі йдуть варіанти. Найбільш поширений варіант: вбивство погано, але оскільки вбиті французи, а вони малювали карикатури, тим більше вони нам «Містраль» не віддають, то так їм і треба.

Резонно очікувати духовних роздумів про те, що у світі відбувається зіткнення добра й зла, але вік існування в таборі сформував у нас бачення світу у двох тонах, між нарами у вільному бараці і холодними стінами карцера. Червоний терор створив і «табірне богослов'я», позбавивши нас здатності бачити світ без ґрат бараку, без охоронця, без начальника загону. Не дивно, що російські християни займають ту ж позицію, що й начальники загону.

Трактування вибуху насильства і прояву солідарності європейського суспільства на захист свободи у представників влади двоєке. У всякому разі, чіткої заяви, що Росія перебуває в єдності із західним світом в боротьбі за права й свободи людини і громадянина, немає.

Та це й неможливо. Як можна проявити чітку позицію підтримки свободи й прав людини в світі, коли громадяни Росії таких слів проголошувати не мають права?!

Ситуація виявила, що наша антизахідна політика завела нас в складне становище. Безумовно, терор — це зло, але якщо терористи проти Заходу, як і ми, тоді зло набуває обрисів добра? Доводиться лавірувати. Ситуація вимагає чіткої відповіді. Ви за свободу? Альтернатива свободі — терор. І вибір сьогодні робить кожний особисто.

Але це вибір не політичний. Це вибір духовний. Лавірування не пройде. Можна свою совість заговорити, придушити, змусити замовчати. Врешті-решт, спалити. Але справедливості вимагає вникнути в суть, у першопричину такого жорстокого протистояння частини людства проти іншої його частини.

Відповіді нема. Точніше, вона є, але якась неможлива, не сучасна. Відповідь змушує роздумувати про Бога, а роздуми про Бога моє людське гордливе «я» зводить з висот всездозволеності, безвідповідальності.

Однак всесвітня боротьба зла й добра наяву. І причина безкінечних війн розкривається. Диявол з Богом бореться. Ми іноді згадуємо цю формулу Достоевського. Але це коли йдеться про сварку сусідів чи подружжя. Якщо про світове насильство, тоді це боротьба за мир. Але це боротьба за владу над світом, яку веде диявол. Диявол веде боротьбу за владу над людиною, і боротьбу цю веде руками людини.

Святий апостол Іван бачив нашу сучасність, і картина жахлива, скажу я вам. «І прийшов один із семи Ангелів, що мають сім чаш, і говорив зо мною, кажучи: «Підійди, — я покажу тобі засудження великої розпусниці, що сидить над багатьма водами. З нею розпусту чинили земні царі, і вином розпусти її впливалися мешканці землі». І в душі повів мене на пустиню. І побачив я жінку, що сиділа на червоній звирині, переповненій іменами богозневажними, яка мала сім голів і десять рогів. А жінка була одягнена в порфір і кармазин, і приоздоблена золотом і дорогоцінним камінням та перлами. У руці своїй мала вона золоту чашу, повну гидоти та нечистоти розпусти її. А на чолі її було написано ім'я, таємниця: «Великий Вавилон, — мати розпусти й гидоти землі». І бачив я жінку, п'яну від крові святих і від крові мучеників Ісусових, і, бачивши її, дивувався я дивом великим» (Об. 17:1-6).

Питання «що робити» називають одвічним російським питанням. Тому я зобов'язаний не тільки позначити трагізм ситуації, а й показати вихід. Чи є він, бажаний вихід, із глухого морального й духовного кута? Так. Вихід з цієї сутички добра й зла один — віра в Ісуса Христа. Саме в Ісусі Христі — звільнення від влади закону, гріха і смерті, і здобуття свободи!

І ніякої політики. І смерті не страшна, бо Христос говорить: «По правді, по правді кажу вам: Хто слухає слова Мого і вірує в Того, Хто посилає Мене, — життя вічне той має, і на суд не приходять, але перейшов він від смерті в життя» (Ів. 5:24).

Юрій Сипко.

ВЕЛИКИЙ МАНДРІВНИК

«Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послушався та й пішов, не відаючи, куди йде. Вірою він перебував на землі обіцяній як на чужій, і проживав у наметах з Ісаком та Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітниці, бо чекав він міста, що має підвалини, що Бог його Будівничий та Творець» (Євр. 11:8-10).

Для віруючих людей Авраам — не лише земний батько єврейського народу і духовний батько всіх віруючих загалом. Його ще можна назвати праотцем усіх земних мандрівників, кінцева ціль яких — потойбічне життя. Той, кому Всевишній обіцяв величезні земні багатства: територію, щедрі природні ресурси, величезне та могутнє потомство, не отримав усього цього, а все життя мандрував навколо обітованої землі і став своєрідним символом пілігрима без батьківщини.

Ми розуміємо, що Бог, звичайно ж, не обманув Свого улюбленця, обіцяне отримали нащадки Авраама (правда, через свою неслухняність і порушення договору часто втрачали ці дарунки). Але для нього особисто мандрівне життя виявилось своєрідним екзаменом на вірність Богові. Він з честю його витримав, ставши добрим прикладом не лише для своїх кровних нащадків, але й для усіх віруючих.

Автор Послання до євреїв акцентує увагу на тому, що Авраам свідомо, без нарікань, терпляче чекав обіцяного, знаючи, що за свого життя його не отримає. Але, разом з тим, поводитись так, ніби вже володів Господніми дарунками. І Слово Боже називає таку поведінку просто — віра. Тому-то цей патріарх і донині є яскравим прикладом віри в Божі обітниці.

Тож не дивно, що й сьогодні, проповідуючи, співаючи, розповідаючи про Царство Боже, про небеса, ми часто згадуємо Авраама — людину, яка провела своє довге життя у мандрах. Ми порівнюємо з ним себе, земних жителів, яким Христос так само пообіцяв небесні оселі. Ми так само, як Авраам, ще не отримали їх реально, вони — попереду, але вірою ми ніби вже там. «Усі вони помиралі за вірою, не одержавши обітниці, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них, та визнавали, що вони на землі чужиниці й прихоськи. Бо ті, що говорять таке, виявляють, що шукать батьківщини» (Євр. 11:13-14). Коли ми читаємо ці слова, нам здається, ніби вони про нас, тих, хто мандрує в Небесний Єрусалим.

Але часто доводиться задумуватися над тим, як же поводитись нам, тимчасовим жителям землі, на земних дорогах. Чи маємо ми право думати і про теперішню, хоча і тимчасову вітчизну, чи не буде це зрадою неба, коли ми турбуватимемося і про земне.

Щоб правильно відповісти на це запитання, доречно звернутися до того ж Авраама. Як проводив свою мандрівку великий мандрівник? Чи нехтував він тимчасовими, менш важливими речами заради досягнення високої мети?

І так, і ні.

Пройдімося ж і ми земними стежками людини, яка «бажала кращої, цєпто небесної» країни.

Як не дивно, Авраам аж ніяк не схожий на класичного, звичного для нас пілігрима. Зазвичай ми уявляємо прихоську та мандрівника в простому, іноді навіть бідному одязі, з невеликою торбиною на плечі; він не знає, де буде сьогодні ночувати і чим вечеряти.

Ні, Авраам аж ніяк не вписується в цей образ. «І Господь Авраама поблагословив був усім... Господь щедро поблагословив мого пана, і він став великий. І дав Він йому худобу дрібну та велику, і срібло, і золото, і рабів, і невільників, і верблюди, й осли» (1 М. 24:1, 35). Великий пілігрим був дуже багатю людиною! Ми не знаємо точних цифр цього багатства, але епітети «щедро благословив», «став великий» говорять самі за себе.

Ще один цікавий момент. Коли в околицях содомських сталася війна, в результаті якої Лот з родиною були взяті в полон, Авраам вирішив визволити племінника. Для цього він зібрав усіх чоловіків, які були в його домі та які могли воювати. І як ви думаєте, скільки їх виявилось? 318! Ціла військова частина з працівників однієї людини! Прості підрахунки кажуть, що разом з німечинами, які не могли тримати зброю, дітьми, жінками, на Авраама працювали півтори-дві тисячі чоловік. Оце так мандрівник!

Так, ми повинні визнати, Авраам був далеко не бідною людиною. Він не цурався земних багатств і навіть комфорту, наскільки це було можливо в його ситуації. Він жив повноцінним земним життям, розводячи отари, торгуючи, отримуючи прибутки

й життєві радості.

Виходить, і ми, віруючи в Бога Авраама, також маємо право жити, як і той герой віри? Здається, можна дати ствердну відповідь. У всякому разі, Біблія не вчить, що земні надбання — це гріх. У Слові Божому не знаходимо підтвердженнь популярної серед деяких християн думки, що віруючий повинен з відразу ставитися до всього земного і вести аскетичний, навіть бідняцький спосіб життя.

Але багато місць Євангелія застерігають нас від небезпеки захопленням земним багатством та земними насолодами. Про це говорив Ісус Христос, цьому вчили апостоли. Коли людина йде в якомусь конкретному напрямку, має якусь мету, важливо не розпорозуватися на другорядні речі. Це може дорого коштувати, може затримати в дорозі, збити з правильного напрямку, може потягнути в бік, а то й назад.

А як же Авраам?

А він і тут є гарним прикладом людини, яка має перед собою високу ціль і залишається вірною їй в будь-якій ситуації. Не будемо зупинятися на деяких моментах, які виявляють чисто людську слабкість героя віри і, м'яко кажучи, не роблять йому честі. Помилки були і в нього. Але, загалом, Авраам показав взірець пілігрима, який, будучи реально багатим, не був у той же час обтяженим цим багатством. Він не чіплявся за нього як за найбільшу цінність, воно не було самоціллю, а лише додатковим благословенням Бога, у Якого він повірив.

Згадаймо ситуацію з пасовиськами, які не могли поділити Авраамові та Лотові пастухи. За всіма правилами підприємництва, потрібно хататися за умови, які найкраще годяться для розвитку бізнесу. Авраам же готовий пожертвувати прибутками, надаючи іншому право вибрати кращу територію заради миру та спокою. Він розуміє, що додатковий десяток-два овець чи верблюдів не вартий того, щоб сперечатися по дорозі до казкової країни. Він не спокусився проживанням у стабільному, багатому та перспективному Содомі. Він добре пам'ятав — Бог обіцяв йому Своєю землею, і, коли буде потрібно, Він її дасть особисто.

Інший випадок. Здобувши перемогу в уже згаданій війні, Авраам тріумфально повертається додому. Цар содомський готовий віддати сусідові чим завгодно, адже врятоване його життя, багатство і царство. Але Авраам принциповий: «Від нитки аж до ремінця сандалів я не візьму з того всього, що твоє».

Гарна нагода збагатитися, але Божий слуга розуміє: не та ситуація, щоб користатися нею задля власної вигоди. Він не хоче в мандрівці до високої мети бути зв'язаним залежністю від людської милості. «... Щоб ти не сказав: збагатив я Аврама».

Так, Авраам був багатий, але не завдяки комусь чи чомусь, а завдяки Господньому благословенню. Багатство було наслідком не стільки Авраамової підприємливості (хоча, звичайно, він її мав), не стільки вдало й хитро спланованим бізнес-планом, скільки подарунком Бога Ягве за відданість та довіру. Подібна ситуація була й в іншого мужа Божого — Єлисея, коли він відмовився від подарунків Наамана.

«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться», — вчив Христос. Це й було девізом Авраама. Саме тому він і названий героєм віри. Саме тому він — приклад для нащадків. І для нас з вами.

Нерідко буває, що, проповідуючи, співаючи про небесну країну, ми надто міцно тримаємось за країну земну. Ні, не гріх жити добре і заможнo, біда, коли заможність, як гора, закриває дорогу до вічного неземного царства. Коли багатий, як верблюд, намагається пролізти крізь голчине вушко.

«Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насичатися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці» (Фил. 4:12), — сказав ще один герой віри, апостол Павло.

Так, це велика мудрість — жити в різних ситуаціях, комфортних і не дуже, не втративши головного земного орієнтира — небесної країни, яку Господь особисто готує для нас.

Сергій Луганський.
«Благовісник», 4, 2014.

Немає іншої речі, яка могла би так ділити людей в цьому світі, будуючи між ними великі стіни. Ці стіни виростають між чоловіком і жінкою, між найкращими друзями, між сусідами, між служителями, між членами церкви.

Що ж це за річ? Непрощення. Воно має надзвичайну силу. Люди одружуються з любові – розлучаються через непростення. Друзі не розлиє вода перестають помічати один одного, бо не можуть простити.

Непростення руйнує стосунки і будує високі стіни. І це досвід, через який проходять всі люди.

Непростення – це те, що дуже сильно перекриває дорогу до переможного життя. Це те саме, що вийти на бігову доріжку з гирями на ногах. Писання закликає кожного, хто став на шлях слідування за Христом: «... скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та й біжимо з терпеливістю до боротьби, яка перед нами» (Євр. 12:1).

Непростення – це дуже важкий тягар. Воно накопичується. Образа додається до образи. За прожиті роки може набратися великий міх образ. І з кожним днем він ставатиме важчим.

Небезпеки непростення для окремої людини

Вчені з'ясували, що існує сильний зв'язок між станом непростення і багатьма фізичними хворобами. Виразка шлунка, хвороби кишечника, печінки, підшлункової залози, серця часто пов'язані з тією напругою, яку приносить непростення в наше життя.

Але непростення вдаряє не тільки фізичними хворобами. Один психіатр сказав, що близько 90% клієнтів психіатричних лікарень опинилися там тому, що вони не простили. І якби вони змогли

простити, вони б отримали зцілення. Непрошення руйнує і фізичну, і душевну складові людини.

Та це ще не все. Непрошення не дозволяє отримати духовне зцілення. Ісус навчав Своїх учнів молитися і дав як приклад молитву «Отче наш» – зразок нашої комунікації з Богом. І тут одна фраза говорить про прощення: «І прості нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим».

Наші стосунки з Богом поставлені в пряму залежність від нашої здатності прощати. Як я прощаю, так і мені прости. І після цієї молитви Ісус знову підкреслює: «Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Мт. 6:14-15).

Он-як: якщо людям простите, то самі отримаєте прощення від Небесного Отця, якщо не будете прощати, то й Отець не простить. Тобто тут однозначний зв'язок: якщо ти все простиш – все, і велике, і мале, і другові, і ворогові, – тоді тільки отримуєш повне прощення від Господа. Якщо не все простиш – тоді ти в серйозній проблемі! І не має значення, що ти здебільшого прощаєш, може, навіть у 90% випадків, або ж простиш всім людям, крім одного-двох. Питання стоїть наступним чином: якщо є непростення – з ним потрібно розбиратися.

Небезпеки непростення в церкві

Чим непростення небезпечно для церкви?

Перш за все, воно гасить атмосферу любові, якої ми всі так прагнемо. Можливо, одне маленьке непростення вплине тільки трішки на загальну атмосферу, але коли з ним не розібратися, то з часом воно взагалі порушить цю атмосферу. Брат чи сестра ніби й не вороги, але вже і не друзі. І більше не хочеться бути поруч з ними, разом щось робити, спілкуватися.

Коли немає прощення – немає й бажання спілкуватися, проводити разом час, і тоді даремно говорити про важли-

вість спільності. Тому що розумом можна усвідомлювати, що це важливо і що це потрібно робити, але небажання, яке приходить невідомо звідки (а насправді від непростення), все руйнує.

Непростення буде гальмувати все: любов, взаємоповагу, взаємодопомогу, спільну участь в проєктах і все інше.

Непростення має здатність затвердівати, костеніти. Якщо питання образи не вирішити одразу ж, сьогодні, його вже важче вирішити завтра, ще важче – через місяць і дуже важко через рік. Воно сформувало ставлення до того, хто вас образив, – ця людина вже не отримує від вас ні любові, ні тепла.

Тому якщо Господь покаже вам образ у вашому серці – з цим треба розібратися негайно.

Кому простити?

Що ж означає простити? Чи простиш я насправді? Це питання часто виникає, коли ти вже думаєш, що все нормально, що простиш, але в серці знову виникають негативні емоції щодо деяких людей.

Слово «простити» в грецькій мові означає «пускати, відсилати, допускати, дозволяти, залишати». По своїй суті, це означає відпустити чи простити борг. Якщо у вас позичили гроші і не можуть (чи не хочуть) віддати, і ви приймаєте рішення простити борг, що це означає? Це значить, що ви вже не чекаєте цих грошей, не чекаєте, що вам їх компенсують якимось іншим чином: відпрацюють на будові чи на вашому городі. Простити борг – це значить ліквідувати борг, він перестає існувати.

Якщо говорити про сферу стосунків – тут працює той самий принцип. Але борги тут вже не вимірюються кількістю грошей. Борги в стосунках можна описати за допомогою заповіді: люби свого ближнього, як самого себе. Коли не любиш таким чином свого ближнього – ти вже боржник. І кожен з нас за своє життя наробив багато боргів щодо інших. А борги всім ускладнюють життя.

Це найкраще можна прослідкувати на стосунках в сім'ї. Головна причина

того, чому сім'ї розвалюються, – це непростення. Жінка не може простити, що чоловік недостатньо виявляє любові (це його борг, бо він повинен виявляти цю любов). Чоловік не може простити, бо жінка не поважає чоловіка так, як мала б поважати (це її борг, бо вона повинна виявляти повагу). І в результаті вони обоє не можуть по-справжньому любити один одного.

Тому дуже важливо розібратися, чи ви все простили, і якщо не простили – простіть. Бо інакше ви руйнуєте свою сім'ю і не отримуєте прощення від Бога.

І так само в церкві. Кожен з нас міг недоотримати від когось поваги, доброго слова, любові, уваги – і це дуже легко могло зародити образ у серці. Дуже важливо перевірити своє серце – чи справді воно чисте від образ. І не спішіть відповідати, що у вас із цим все гаразд, бо можуть бути речі, про які ви забули, але при певних обставинах ви це будете згадувати і згадувати. Помоліться і запитайте Господа, чи справді ви все простили.

Може, ви не простили своїм батькам. Адже вони мали пряме відношення до того, як ви почувалися у свої дитячі і юнацькі роки. І цілком можливо, що вони вам чогось недодали: може, любові, може, поваги, матеріальних речей, може, несправедливо карали, не вірили в вас. І мабуть, були ситуації, коли вам хотілося від них почути: «Я тебе люблю», або «Я тебе ціную» – а ви цього не чули.

Ваші батьки не читали розумних книжок про те, як правильно виховувати дітей, і робили це, як вміли, а тому, мабуть, допустили не одну помилку. Запитайте себе: чи справді ви простили своїм батькам, чи приймаєте ви їх такими, якими вони є, і чи любите їх?

Можна не прощати своїм братам, сестрам, іншим родичам, які мали вплив на ваше життя.

Можна носити в серці образ на свого чоловіка чи дружину. У вас були сотні, а можливо, і тисячі причин ображатися на них – чи ви справді все їм простили?

А можна ображатися на своїх братів і сестер по вірі. Духовна єдність часто сильніша, ніж єдність з рідними по крові. І без сумніву, ми маємо борги один перед одним. Ви не завжди любите кожного з братів і сестер так, як маєте любити. І вас не завжди так люблять. Ви не завжди поважаєте кожного, так, як маєте поважати. І вас не завжди поважають. Ви не завжди виявляєте те співчуття, яке маєте виявляти. І вам не завжди співчують. Ви могли образити когось. І вас ображали багато разів. Чи справді ви все простили?

Що робити з непростенням

Що ж робити з непростенням? Відповідь однозначна: ми повинні прощати. Треба відпустити борг. Якщо це якесь незначна річ, яка сталася мимоволі: якесь необдумане слово, чи дія – ми всі час від часу можемо щось не те сказати чи зробити – скасуєте цей борг, і зробить це прямо зараз. Простіть.

Якщо ж це дія чи слова, які принесли вам багато болю, і ви не можете це просто проігнорувати, або ж це речі, які повторюються постійно і руйнують вас, – тоді це інша ситуація. Тоді потрібно діяти так, як навчав Христос: «А коли прогрішишся твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, ти придбав свого брата» (Мт. 18:15). Здебільшого цього достатньо. Ситуація прояснюється.

Апостола Петра цікавило, скільки разів потрібно прощати. «Петро приступив тоді та запитався Його: Господи, скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз? Ісус промовляє до нього: Не кажу тобі до семи раз, але аж до сорока семи раз по семи!» (Мт. 18:21-22).

Отож життя кожного з нас має бути наповнене прощенням.

Дозвольте Христові змінити своє життя. Поговоріть з Богом, скажіть Йому про образи, які є в вашому серці. І попросіть у Нього сили простити. А Він не залишить без уваги ваше щире прохання.

ОБРАЗА — ЖАХЛИВА ШТУКА

Образа — жахлива штука, скажу я вам. Вона багато що може. Чи існує щось сильніше за неї? Поки це лише емоції і кричущі думки, що нахлинули, її можна перемогти. Вона ще слабка. Але горе, коли вона цілком захоплює людину...

Коли вона наповнює серце, стає тяжко стримувати злість. Уста самі промовляють, а руки — тягнуться до того, щоб звершити покарання.

Образа неминуче прагне відплати. Каїн вбив Авеля. Можливо, йому було кривдно, що жертва брата прийнята, а його — ні.

Саул хотів знищити Давида. Заздрісно було, що народ шанував героя.

Дружині царя Ірода ненависний був пророк Іван — а не треба правду в очі говорити!

Образа не бачить власних помилок і гріхів. У неї завжди винні інші. І навіть якщо ти не маєш рації — образливо, що тебе не зрозуміли, викрили, не заплющили очі.

Образа стукає у скронях. Позбавляє сну. Обмежує думки і мову вузькою сферою тем та інтересів. Починають змінюватися поняття. Причому щиро, не вдавано.

Помста в неї тепер називається «справедливістю», наклеп і обман — «адекватними заходами». Люди перестають бути далекими і ближніми. Нейтральних більше нема. Тепер світ ділиться на своїх і ворогів. А також тих, хто ще не визначився.

Друзі «ворогів» стають особистими ворогами. А їх опоненти — найкращими друзями.

Добре ім'я прирівнюється до іміджу. Образа не поділяє ці поняття. Для образи піар-кампанія

і робота щодо формування іміджу здаються дорогою надійнішою, ніж дорога покаюння і виправлення. Підтримка людей важливіша за Божу, а суспільна думка — це істина.

Образа неохайна. Якщо потрібно підтасувати факти, щоб повірили, що вона — жертва всездозволеності чи, навпаки, борець за чистоту рядів, вона завжди скористається цією можливістю. Вчинить це своїми руками або знайдуться однодумці. Під своїм іменем чи під чужим.

Образа здатна усміхатися, коли повна злості, і вдавано плакати, викликаючи жалість, коли в серці камінь. Якщо емоції допоможуть, то хай живуть емоції! Їй важливий реванш. Причому будь-якою ціною.

Образа готова на підлість. Вона практично безкарна. 30 срібняків їй не потрібні. Вона задовольняється результатом. Якщо хтось їй скаже, що так чинити підло, вона здивується. Щиро здивується. Адже вона не винна, вона має рацію. І в неї нема обмежень.

Росте образа не вгору, а вглиб. Спочатку зачіпає емоції, думки, потім серце, совість. Вона змінює характер людини, її погляди, відносини, звички, уявлення про майбутнє і навіть пам'ять. Образа не пам'ятає доброго, воно зникло. Погане, навпаки, обростає деталями. Погане появляється там, де його раніше не було. Образа скоро заходить так глибоко, що й емоцій вже нема, і деталі не мають значення. Залишилися ставлення і позиція жертви несправедливої долі.

Але надто рідко людина здатна побачити саму себе жертвою цієї ж образи і власних рішень. Так, образа — жахлива штука, я вам скажу. Вона багато що може.

Сильніші за неї лише покаюння і прощення, святість і любов.

Д. П.

У ЦЕРКВАХ ХВЄ ОГОЛОШЕНО ТИЖДЕНЬ ПОСТУ І МОЛИТВИ ЗА УКРАЇНУ

Старший єпископ ЦХВЄУ Михайло Паночко закликав до тижня молитви та посту (з 26 січня до 1 лютого) у всіх церквах християн віри євангельської України у зв'язку з ситуацією на Сході України.

Враховуючи надзвичайно складну ситуацію на Сході України, а також небезпеку розв'язання повномасштабної війни, яка

може призвести до великих втрат та руїн, закликаємо встати на молитовну боротьбу за долю нашої країни.

Наполегливо просимо оголосити з 26 січня по 1 лютого 2015 року тиждень молитви та посту, щоб кожна церква взяла участь у щирих та ревних молитвах про Божий захист і допомогу.

«Бо дуже могутня ревна молитва праведного!» (Як. 5:16)».

ЯК СТАТИ СВОЇМ ДЛЯ БОГА, або ПРО МУДРИХ І НЕРОЗУМНИХ

Мир вам, брати і сестри! Нині таке вітання ми сприймаємо по-особливому. Миру – «шолом» здавна бажають один одному на сході, тому що там завжди іде війна. І в воєнний час особливо розумієш цінність миру.

Але найголовніше – зберегти мир у своєму серці. І від нас, віруючих людей, сьогодні багато залежить.

Вірю, що Галичина – це серце української мови. І тому, проповідуючи тут, в Івано-Франківську, пильную за своєю мовою. Але Галичина – не серце України. Серце України – в серцях богобійних українців. Людей, які люблять країну, в котрій Бог оселив їх. І люблять не на словах – вони беруть на себе відповідальність за цю країну.

Коли ти живеш в Україні, ти маєш знати мову цієї країни. Якщо ти поважаєш цю країну, ти не можеш не говорити її мовою, але нав'язувати це нікому не потрібно. Я вірю, що це станеться природно, коли люди зрозуміють, що в них є держава, яку їм дав Бог. І коли зрозуміють, що несуть відповідальність за цю землю.

У Книзі пророка Єремії читаємо, як Бог закликає ізраїльський народ молитися за благословення землі, в якій Він їх поселив (Єр. 29). Іншими словами, Він наказує їм взяти відповідальність за цю землю. І якщо ти любиш Бога, ти візьмеш на себе відповідальність за землю, в якій живеш.

Але що значить любити Україну? Говорити українською мовою? Мало! Не поїхати в Америку? Добре, але це також ще не все. Любити Україну – значить, любити українців, любити людей. Оце й усе. Люби людей.

І на сході, там, де ми зараз працюємо, дуже багато патріотів, які говорять російською мовою, тому що не навчилися говорити українською. Але їхні діти вже говорять українською.

Та для нас важливо не бути переможеними злом. І сьогодні, коли зло в особі «ірода» панує, важливо не змішувати поняття і через глупоту одного не рівняти всі народи. Бо багато російськомовних людей зберегли розум і в тій країні, де панує зло, вони знаходять в собі мужність вийти і сказати, що це неправильно – воювати проти українців. Тому не дозволяймо злу перемогти в нас, не дозволяймо собі ставитися до російської мови чи до росіян з якимсь упередженням.

Зупинити зло можна лише силою. Без сили зупинити його неможливо, що б ви мені не говорили про пацифізм. Новий Заповіт вчить, що той, хто носить меч, – Божий слуга. А чого він носить меч? Щоб карати злочинців.

Але перемогти зло можна лише добром. І яка в нас ціль? Зупинити зло чи перемогти його? Перемогти! А тому ми маємо робити тільки добро. І не треба плутати ці поняття. Бо деякі кажуть: ні-ні, ніякого меча. Але, дорогий, якщо таких, як той «ірод», не зупинити мечем, то що вони будуть робити? Будуть йти далі і поширювати зло. А Бог сказав, що Він встановить владу. Для чого? Щоб зупинити зло.

Проте ми не хочемо просто зупинити зло, наша ціль – його перемогти. Тому коли ми зупиняємо зло, ми повинні почати робити добро.

Я знаю, про що говорю. Я бачив багато зла в дитинстві і думав, що переможемо його силою. Тому почав займатися спортом, багато бився... Але зло я не переміг. Навпаки, у мене його ставало все більше і більше. Потім я сподівався грішми зупинити зло. Марно. Гроші роблять ще більше зла з людьми і з цілими країнами.

Навіть релігія не допоможе перемогти зло. Я був дуже релігійною людиною. Але сили змінитися не мав. І став ще більше злим. Бо миру в серці не було. Я так борюся зі злом, що, врешті-решт, виявив, що сам весь наповнений цим злом. І тільки коли в моє життя прийшов Ісус Христос, душа почала співати: «Вірний Спаситель мій...» Це досі моя улюблена пісня. Ісус беріг мене ще тоді, коли я був грішним. Він дбав, щоб я не загинув.

Були у світі люди, які зробили мені велике зло. І я думав, що коли їх вб'ю, то я переможемо. Я готовий був це зробити. Але Ісус прийшов в моє життя.

Я думав, що коли застосує силу, а я міг це робити, то я переможемо зло. Але ні! Тільки коли Христос прийшов у моє життя і спас мене від моїх гріхів, виявилось, що мені нікого не треба вбивати, бо в мені нема зла, мені не потрібна помста, бо в мені більше нема зла. І коли я зустрівся з людьми, яких хотів раніше вбити, вони почали втікати. Я догнав їх і сказав: «Христос вас любить». Вони думали, що прийшов кінець, а я їм сказав: «Христос мене спас і вас спас». Ці люди вже ніколи не були моїми ворогами. Бо Христос дає перемогу над злом. Тому перемагайте зло добром.

Згадаймо про народження Ісуса. Ангел Господній у сні сказав Йосипові: «І вона вродить Сина, ти ж даси Йому Ім'я Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21).

Мудрий чи нерозумний?

Найголовніше – що Господь спасає від гріхів. Але там є одне слово – «Своїх». А що робити, щоб стати Його? Бо Він спасе тільки Своїх людей. Треба народитися в Ізраїлі? Бути євреєм? Ні.

Зазвичай вважається, що найперше потрібно покаятися. Далі – читати Біблію. Відвідувати церкву і чекати приходу Христа. Ми завжди так думали і так вчили. Але я читаю у своїй Біблії, що цього недостатньо.

«Тоді Царство Небесне буде подібне до десяти дів, що побрали каганці свої та й пішли зустрічати молодого. П'ять же із них нерозумні були, а п'ять – мудрі» (Мт. 25:1-2).

Хто такі ці діви? Віруючі? Безперечно. Вони взяли каганці – світло, Слово Боже. І вони очікували на молодого. Де вони його чекали? У церкві. Вони вийшли назустріч йому, але не всі взяли з собою оливу.

І чим закінчили нерозумні? Потрапили вони в Царство Боже? Згадаймо, що сказав їм Ісус Христос. А Він сказав: «Поправді кажу вам – не знаю я вас». І буде там плач і скрегіт зубів.

Хто ти сьогодні? Серед кого ти? Ти кажеш, що покався, – дуже добре. Кажеш, що відвідуєш церкву, – прекрасно. Але моя Біблія вчить, що коли ти не маєш оливи, ти можеш не ввійти в Царство.

Ніхто оливи тобі не дасть. Ніхто не може її дати, бо це твоя олива. Треба піти і купити її. У них не було оливи, бо вони не заплатили ціну. Вони вирішили, що можна не платити ціну.

Коли ми говоримо, що Бог віддав за нас Сина, ми радіємо. Але подумаймо: а що було на серці в Отця, коли Він віддавав найдорожче, що в Нього було, на страждання. На біль, на приниження. Думаєте, там була радість? Я так не думаю.

Чому Авраам названий другом Божим? Тому що Бог дав йому дещо пережити. Чи Авраам радів, коли клав свого сина на жертвник? О ні. Біблія говорить, що він ішов три дні до тої гори, а коли дійшов, то підвів свої очі. А куди він дивився до цього?

Бувають моменти, коли ти, віруюча людина, ідеш таким шляхом, що навіть не можеш звести погляд в небо, а серце волає: «Господи, невже це сталося зі мною?..»

До спасіння – через особисту зміну

У нашій теології є деякі перекося. Ми думаємо, що нам більше нічого не потрібно робити. Господь вже все за нас зробив. Плати десятину, відвідуй церкву – і все. Але Біблія говорить, що це стан нерозумних.

Ми деколи думаємо, що головне – бути моральними людьми. Ти не колебешся? Не п'єш? Не зраджуєш дружині?

Рустам Фатуллаєв
Старший пастор
Київської церкви
«Скинія»,
президент Асоціації
християнських
центрів реабілітації

Не лихословиш? Усе, ти спасений. Але багато людей у світі такого не роблять, проте вони не стали Своїми для Ісуса. Бо для цього треба платити ціну.

Коли ми її платимо? Коли отримуємо оливу. А звідки береться олива? Її вичавлюють. Беруть багато оливок і під пресом їх чавлять. І появляється олива. Гетсманія в перекладі означає «давильня оливи». І коли ми увірвали, настає момент, коли з нами стаються якісь речі, які виглядають тяжкими, неможливими, дивними, неприйнятними. І ми думаємо: Господи, чому? А тому, щоб ми мали оливу.

Хто Свої для Ісуса? У восьмому розділі Послання до римлян читаємо, що хто Духа Христового не має, той – не Його. Дух Христів – це не молитва на інших мовах. Дух Христів – це характер Христів. І в чому полягає ціна? Ми маємо жити так, щоб змінювався наш характер. Щоб ми були подібні до Христа, чого не зробили нерозумні. Вони думали, що якщо покаляся, прийшли в церкву, мають Слово Боже і проповідь, то можуть не міняти свій характер, їм не обов'язково змінюватися.

Згадаймо Йова. Це був праведний чоловік, і Бог відзначив його праведність. Але наприкінці свого іспиту він був інший, ніж на початку. Він змінився, коли ввійшов у присутність Божу. Бо вхід у присутність Божу лежить через твою особисту Гетсманію. Переміна характеру приходить через особисту Гетсманію. Коли ти потрапляєш в обставини, в яких ніяк не хочеш опинитися. І опинившись там, ти повинен прийняти правильне рішення.

А ми хочемо, щоб все було так просто. Я вірю всім серцем, що за наше спасіння заплатив Христос. Ми ніяк не можемо змінитися до такої міри, щоб отримати спасіння. Але звершувати спасіння повинні ми – через особисту зміну. Бог бажає, щоб ми змінювались. І коли Йов пройшов цей шлях, він в попелі і поросі відрікався від говореного на початку.

Чому? Він духовно зріс. Він став людиною високого духа. А коли таке можливо? Коли ти готовий до перемену у своєму житті, коли ти готовий працювати над собою.

Буває, що люди в церкві багато років, вони такі смиренні – в церкві. Такі побожні і благочестиві – коли гості придуть. А зачепають їх трішки за живе – і таке почуш...

От ти хочеш, щоб у церкві все було по-твоєму. Ти звик до такого за багато років. Але як тільки пастор починає щось міняти. А ще як тобі про дисципліну починають говорити... Та як це так? І ти забув, що все це – між тобою і Богом. Стався який конфлікт, щось пішло не так – і все, я піду в іншу церкву, тут брати не духовні... Почекай, скажи: ти хочеш спастися? Хочеш потрапити на небо?

Ми не готові платити ціну. Бог дав Україні свободу 23 роки тому. А ми подумали, що все так просто, немає потреби

захиститися... І настав момент, коли ми виявилися беззахисними перед планами ворога. Ми забули, що треба платити ціну. За те, щоб зберегти свободу, потрібно платити ціну.

Нарешті ми це зрозуміли. Та, на жаль, трохи запізно. Бо ціна вже занадто висока.

Так само і в церкві. Ми приходимо до церкви, визнаємо Ісуса, каємося, робимо якісь обряди – бо обряди є не лише в католицькій чи православній церкві. У нас свої обряди. І ми думаємо, що якщо звершимо якийсь євангельський обряд, то це добре. Але насправді питання стоїть між тобою і між Богом: ти змінюєшся?

Ти зустрічаєш труднощі у своєму житті, стикаєшся з перешкодами на своєму шляху – як ти тоді поведишся? Звинувачуєш всіх навколо? А чи розумієш, що це між тобою і Богом? Що ти, так само, як Йов, маєш сказати: «Нехай Бог мене випробує». Я вийду, як золото. Дякую, браття, що ви мене давите. Значить, у мене буде олива».

Чи готовий ти заплатити ціну за свою переміну? Бо лише це засвідчує, що ми – Його. Ми змінюємося в Його характер. Ми дуже хочемо євангелізувати своїх родичів. Знаєте, коли я почав слухати звістку про спасіння? Коли моя мама пішла в церкву – і змінилася. Я дивився на неї і думав: «Вона інша. Вона змінилася. Хто це міг зробити? Це нікому не під силу. Значить, піду і подивлюся, хто це робить».

На жаль, ми часто шукаємо Бога лише тому, що в нас якась біда, якась проблема. Тоді ми читаємо Слово і шукаємо Його лиця. Але тільки-но Бог відповів, ми чомусь думаємо, що нам більше не треба платити ціну. Не потрібно змінюватися. Ми можемо залишатися такими, якими ми є.

Зовні, начебто, і християни, а такі колючі... Ми багато говоримо про духовність. Але найперше подумаймо: чи в нашій присутності людям легко? А може, побачивши нас, таких духовних, вони втікають якомога далі.

А грішникам у твоїй присутності легко? Ми такі святі стаємо, що грішники від нас утікають, як хтось від ладану.

Будьмо чесними: до Ісуса грішники йшли? Ішли. Сиділи біля Нього, розмовляли з Ним, Він з ними їв. Вони розуміли, що зі своїми гріхами можуть прийти до Нього. А ми деколи такі святі серед грішників... Аж вони не знають, що сказати. А ми їх словом Божим порубали, порубали, зробили салат, а потім кажемо: «Приходь на служіння». А він, сердешний, думає: «Якщо тут з мене такий салат зробили, то що буде на служінні...»

Будьмо чесними – чи готові ми платити ціну, щоб змінюватися в характер Христів? У чому полягає наше покликання, наша місія?

«Моя місія – Африка, моя місія – Індія...» особливо часто так кажуть студенти. Друже, ти не знаєш, що таке Африка.

Я раз поїхав – досі не можу вилікуватися. Ти не знаєш, що таке Пакистан, що таке Індія. Цікаво, що 90% студентів, які переконували, що їхня місія – десь там, нікуди не поїхали. Оженилися і тепер бізнесом займаються.

Ми пропускаємо щось. Написано: «Кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його...» (Рим. 8:29). Ось наша місія! Наша місія – бути подібними до Ісуса Христа! Лаодикійська церква думала, що в неї все добре. Розбагатила і потреби ні в чому не має. Біблія в них лежить на видному місці. Ну і що, що вони її не читають... А Господь каже: «Раджу тобі купити...»

Чому ми такими стаємо? Я вам скажу, чому. Тому що коли Бог кличе нас до Свого царства і знаходить нас, Він починає над нами працювати. Павло на початку свого служіння казав, що він найменший серед всіх апостолів, потім сказав, що він найменший серед усіх святих, а наприкінці сказав, що він – перший з грішників. Він змінювався. Він розумів: ніякої його заслуги немає. Тільки благодать! І він духовно зростає. І пам'ятає – він сказав Господу: «Я знаю, в Кого я вірю», і сказав, що віддав Йому заставу свого спасіння на той день.

Іншими словами, Павло сказав: «Господи, я вже зрозумів, що себе не спасу, спасай мене Ти. Господи, я себе не зміню, зміню мене Ти, бо тільки Ти можеш це зробити».

І що робить Бог? Посилає йому колючку в тіло. Для чого? Може, і ти сьогодні задаєш запитання, для чого тобі ті колючки. Звідки проблеми? Чому дитина хвора? Чому так тяжко?

Дорогі, це місце, де Бог в нас робить оливу, де Він нас змінює. Місце, де ми можемо ставати співчутливішими, милосерднішими.

Тобі тяжко, тебе зрадили, кинули, обманули, з тобою погано обійшлися, дитина хвора... А Бог мовчить. Що ти будеш робити? Будеш сердитися, закипши чи скажеш: «Господи, вежи мене далі».

У нас є вибір, платити ціну чи ні. У тих дів був вибір – заплатити і купити оливу чи не купувати. В Авраама був вибір – йти на гору Морія чи не йти. В Павла був вибір... У кожного з нас свій вибір... Ми готові платити ціну за переміну нашого характеру чи не готові?

Може, в тебе зараз проблеми. Не поспішай звинувачувати когось. Запитай у Господа: «Ісусе, Ти мене змінюєш? Ти хочеш, щоб я став, як те золото, в вогні перечищено?».

Тричі Павло благав Бога звільнити його від колючки, аж поки, нарешті, не зрозумів: це Божа благодать, і її достатньо, щоб з цією колючкою жити і проповідувати Євангеліє.

Божої благодаті достатньо! З чим ти сьогодні живеш? Що у твоєму житті йде не так? Павло змінювався і змінювався, і в кінці свого життя сказав: «А тепер приготований мені вінець праведності...» Бо все, що було в його житті, він сприймав як дар Божий. І став Своїм для Бога.

Чим ми живемо насправді? Так боляче, коли в тебе немає грошей, коли твої діти хворіють, боляче, коли країна, яку вважали братньою, нападає на твою країну, боляче, коли сильний ображає слабшого, коли так багато несправедливості навколо, коли друзі не розуміють тебе, коли рідні відмовляються від тебе... Але ради чого ми живемо? Яка ціль нашого життя?

Якщо ми живемо небом, щоб зустріти нашого Нареченого і ввійти в Царство, тільки тоді Бог називає нас Своїми. Бог не соромиться називатися Богом тих, які живуть небом (див. Євр. 11).

Чи готовий ти платити ціну за мудрість? Бо в мудрості є ціна. Чи ти хочеш стати Своїм для Бога? Бо Він спасе лише Своїх людей від їхніх гріхів.

БІБЛІЯ ПРО МИСТЕЦТВО

Мистецтво – це не тільки галузі образотворчої професійної діяльності, як-от скульптура, живопис, музика, театр, кіно тощо, але й усяка творча діяльність, майстерність, результатом якої є довершений чи наближений до досконалості твір. Християнин може навіть не задумуватися, що у своєму повсякденному житті та служінні він постійно стикається з мистецтвом. Майстерно виголосити проповідь на зібранні, щоб зачепила серця слухачів, – це мистецтво. Так само, як і продекламувати вірш чи заспівати пісню, не кажучи вже про те, щоб їх написати.

Чудова картина на біблійну тему в молитовного будинку чи й звичайні інтер'єрні елементи, які милують око, – це витвори мистецтва. Дбайливо доглянута клумба на подвір'ї молитовному будинку, у яку сестри вклали серце, – це мистецтво. Усе, що ми робимо якнайкраще, з умінням, майстерно – це мистецтво.

Тому мистецтво не чуже християнинові, як не чуже воно й Богові. Коли Господь творив землю і все, що на ній, то вклав у Своє творіння всю силу Своєї мудрості та уміння. «І побачив Бог усе, що вчинив. І ото, вельми добре воно!» (Ім. 1:31).

Отож Бог, поглянувши на чудові земні пейзажі з деревами, квітами, яскравими метеликами, птахами, залишився задоволений ділом Своїх рук. Бо все, що Він сотворив, було досконалим, довершеним мистецьким твором, який милував зір. Я б сказав, що Бог отримував естетичне задоволення від споглядання Свого творива, бо Він любить усе прекрасне.

Це прагнення до прекрасного, схильність до творчої діяльності, до мистецтва Господь дав і людині. Бо ж вона створена за подобою Його. Коли ми стикаємося з насправді мистецькою річчю, ми дивуємося, нам приємно її споглядати. Так, ми, як і Господь, любимо прекрасне. Тому намагаємося зробити щось гарне навіть на побутовому рівні – чи то прикрасити в хаті, чи на подвір'ї, чи спекти торт і прикрасити його. Це все творча діяльність, своєрідне мистецтво. І це від Бога. Коли Господь дав наказ Мойсееві зро-

бити ковчег та скинію, то Він не довірився йому, мовляв: як зробить – так і буде, а дав йому конкретні інструкції щодо будівництва. Ще й наказав: «І дивись, і зроби за тим зразком, що тобі показувано на горі» (2 М. 25:40).

Більше того, Він вибрав людей, які мали це робити: «Дивися, Я покликав на ім'я Бецаї'їла, сина Урієвого, сина Хура, Юдиного племені, і наповнив його Духом Божим, мудрістю, і розумуванням, і знанням, і здібністю до всякої роботи, на обмислення мистецьке, на роботу в золоті, і в сріблі, і в міді, і в обробленні каменя, щоб всаджувати, і в обробленні дерева, щоб робити в усякій роботі. І Я ото дав їм Оголіява, Ахісамахового сина, Данового племені. А в серце кожного мудросердого Я дав мудрість, і зробилять вони все, що Я наказав був тобі...» (2 М. 31:2-6).

Отже, Сам Бог дав їм здібність до мистецтва, дав Духа Свого, «наповнив їх мудрістю серця, щоб робили вони всяку роботу обрібника, і мистця, і гаптівника в блакиті, і в пурпурі, і в червені, і в віссоні, і ткача, що роблять усяку роботу й задумують мистецькі речі» (2 М. 35:35). А все

тому, що ковчег і скинія мали виділятися з-поміж усіх інших скринь та наметів ізраїльтян, мали привертати увагу, мали бути мистецьким витвором.

Та й саме слово «мистецький» не чуже Біблії. Воно часто трапляється не тільки в Пятикнижжі Мойсеевому, де йдеться про ковчег та скинію заповіту, про речі для служіння в скинії та шати первосвященника, а й у Псалмі над піснями, де оспівується краса коханого та Суламіти: «... Лоно його твір мистецький з слонової кости, покритий сафірами!» (5:14), «Хороші які стали ноги твої в черевичках, князівно моя! Заокруглення стегон твоїх – мов намисто, руками мистецькими виточене!» (7:2); і у Книзі пророка Ісаї, де йдеться про покарання Єрусалима та Юдеї: «Бо Господь ось, Господь Саваот візьме з Єрусалиму й з Юдеї підпору й опору: усяку підпору від хліба, і всяку підпору води, лицаря та вояка, суддю та пророка, і чарівника та старого, п'ятдесятника та родовитого, і радника, і в мистецтві премудрого, і в закляттях умілого...» (3:1-3), «І станеться, замість бальзаму сморід буде, і замість пояса шнур, а замість мистецько укладених кучерів лисина, і замість хитона цінного верета з паском, а замість краси спаленина!» (3:24); і в пророчому слові Софонії на Ніневію: «І будуть лежати серед неї стада, усяка польова звірина, і пелікан, і жак будуть ночувати на мистецьких прикрасах її, сова буде кричати в вікні, на порозі ворона, бо віддерто кедрину його» (2:14); і навіть в Об'явленні Івана Богослова, де йдеться про зруйнування великого Вавилону: «Голос гусярів, і співаків, і співників, і сурмачів уже не буде чутий в тобі! І вже не знайдеться в тобі жадного мистця й ніякого мистецтва, і шум жорен уже не буде чутий в тобі!» (18:22).

З наведених цитат зі Слова Божого можна зробити висновок, що твори мис-

тецтва супроводжують добробут людини і певною мірою є ознакою Божого благословення, а їх відсутність, зневаження та знищення – ознака Божого гніву та цивілізаційного занепаду.

Звернімо увагу і на Єрусалимський храм, який збудував Соломон. Це одне з чудес світу, незрівнянний шедевр як ззовні, так і всередині. Хіба могла його створити людина, не обдарована Богом мудрістю й умінням? Хіба ті два херувими над ковчегом у найсвятішому, різьба на стінах та дверях – не справа рук справжнього митця (див. 1 Цар. 6). А чи ж мідяні стовпи, мідне море та умивальниці зі скульптурними елементами гранатових яблук, лілій, пальм, биків, левів, херувимів могла сотворити рука простого ізраїльтянина без мистецького обдарування? Звичайно, ні. Це Господь наділив людей талантом і надихнув на творчу працю Собі на славу й на збудування у вірі Свого народу.

Стосовно храму велася мова про такі види просторового мистецтва, як архітектура та скульптура. Але в Біблії ми знайдемо й місця, де йдеться про музичне та літературне мистецтво, зокрема пісенне. Співав Мойсей з народом та з Міріам, перейшовши Червоне море (див. 2 М. 15:1, 21). Співали Девора з Бараком, перемігши Сісеру (див. Суд. 5:1).

Співав і Давид – радісні та жалобні пісні (див. 2 Сам. 3:33; 22:1). Біблія зберегла їхні пісні. Давид призначив співаків для служіння в Божому домі (див. 1 Хр. 6:16) і понароблював їм гусел та арф (див. 1 Цар. 10:12).

Співали ізраїльтяни й під гру на цитрі та цимбалах (див. 1 Хр. 15:16). Спів та гра левитів у храмі супроводжувалися могутньою дією Божою. Коли під час освячення першого Єрусалимського храму багато левитів-співаків й музикантів та 120 священників-сурмачів стали одночасно славити Господа, «то дім Господній наповнився хмарою!.. І не могли священники стояти й служити через ту хмару, бо слава Господня наповнила дім Божий!..» (2 Хр. 5:13-14).

Ось така сила мистецтва, присвяченого Богові! На пророка Єлісея, мабуть, також

дуже впливало мистецтво, бо коли трое царів, які йшли війною на Моав, захотіли в нього «вивідати слово від Господа», то він попросив привести гусяляра. «І сталося, коли грав гусяляр, то на Єлісея була Господня рука...» (2 Цар. 3:15).

Були славними співаками сини Асафові. Ми можемо прочитати пісні Асафа у Книзі псалмів. Так само відомі тексти пісень Давида, Соломона, синів Кореевих. А це вже поезія, літературне мистецтво.

Загалом, потрібно віднести до твору мистецтва всю Біблію, оскільки вона написана на високому художньому рівні із застосуванням всіх засобів художності – різних тропів та синтаксичних фігур. Як витвір мистецтва Біблія захоплює і жанровою різноманітністю: літопис, поема, притча, пісня, плач, молитва, акrostих та інші літературні жанри присутні в ній.

Безперечно, мистецтво використовують і для безбожної мети. Як ті ізраїльтяни, які вилили два тельці собі за богів для поклоніння, коли Мойсей розмовляв з Богом на Синаї. Ідоли язичників – також тввори мистецтва, але вони спрямовують людей від Бога живого.

Апостол Павло, надивившись їх в Афінах, так промовляв в ареопазі перед грецькими мудрецами: «Не повинні ми думати, що Божество подібне до золота, або срібла, чи до каменю, твору мистецтва чи людської вигадки» (Дії 17:29), але так і не переконав філософів не обожнювати творіння людських рук. До речі, згадана промова апостола Павла складена за всіма правилами риторики, а це також мистецтво.

Отже, мистецтво – це могутня річ, і воно прекрасне, коли спрямовує до Бога, коли славить Його. Правда, воно і жахливе – коли замінює Господа, таким чином зневажаючи Його і відводячи від Нього людей. Про це каже Біблія, про це каже і саме життя. І причина такої універсальності мистецтва – в його могутньому емоційному впливі. Однак маю впевненість, що кожен справжній шедевр допомагає глибше пізнати Бога.

Василь Мартинюк.

Багато християн ідуть по життю, вдовольняючись такою кількістю віри, якої буде достатньо лише для того, щоб якось «протягти» до вічності. Їм треба стільки Ісуса, скільки потрібно, щоб потрапити на небо. Але Ісус каже нам про Царство Небесне на землі: «Ви можете мати небесне життя в повноті вже тут, у вашому серці, і мати його прямо зараз, але спершу дозвольте Мені розповісти, що це вам буде коштувати».

Як придбати небо, будучи на землі? Чітку відповідь на це питання дають притчі Ісуса – вони вказують на шлях оволодіння Христом у всій Його повноті. А це – дуже дороге завдання.

«Царство Небесне подібне ще до захованого в полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його, і з радости з того йде, та й усе, що має, продає та купує те поле» (Мт. 13:44).

По-перше, виникає запитання: що символізує тут поле? А воно символізує християнізований світ, кожне місце в ньому, де було проповідане і прийняте Євангеліє. Звичайно, церква також є частиною цього поля. Є поле домашнього, внутрішнього служіння, і є поле зовнішнього служіння. А людина, що трудиться на полі, репрезентує кожного, хто служить Ісусу.

Так ось, ця людина дізналася з надійного джерела, що десь на цьому полі закопано скарб. Так само й ми сьогодні дізнаємося зі Слова про Христа, «в Якому всі скарби премудрості й пізнання заховані» (Кол. 2:3). У той час, як інші працюють у півсилах, ця людина наполегливо копає. Годинами, днями, тижнями вона невтомно шукає скарб.

Хто ця людина? Це прообраз кожного відданого слуги, який почув слова пророків про Ісуса: «Відкрию у притчах уста свої, розповім таємниці від почину світу!» (Мт. 13:35). Цю людину не турбує, що скажуть про неї інші. Вона всім серцем спрямована на те, щоб здобути захований Божий скарб. І вона знає, що єдиний спосіб знайти його – це шукати, докладаючи для цього всі ресурси. І тому вона копає і копає, зосередивши всі зусилля тільки на тому, щоб знайти його.

Що ж це за скарб, який вона шукає? Це неймовірно за своєю силою відкриття, що Христос – усе, що їй потрібно. Цей скарб полягає в знанні того, що всі багатства радості, знання та смислу, та й усі багатства неба належать їй в Ісусі. І не важливо, які випробування й труднощі трапляться на шляху: вона знає, що в Христі знайде сили на все. Ісус для цієї людини – все у всьому.

Коли ж цей вона нарешті знаходить той скарб, то робить щось дивовижне: одразу ж ховає його («знайшовши, ховає його») (Мт. 13:44). Що ж це вона робить? Для чого ховає це дивовижне, шойно здобуте багатство?

Відповідь на це ми знаходимо у свідченні Павла. Апостол каже: «Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю, уподобав

СКАРБ, ЗАХОВАНИЙ НА ЗЕМЛІ

виявити мною Сина Свого, щоб благовістив я Його між поганями, я не радився зараз із тілом та кров'ю, і не відправився в Єрусалим до апостолів, що передо мною були, а пішов я в Арабію...» (Гал. 1:15-17).

Павло отримав неймовірне відкриття про Христа. Чому ж він вважав за краще тримати його в таємниці? Та тому, що цей скарб був для нього надто дорогим, дорожчим над усе. Щоб отримати цю істину, Павло постів і молився за неї, старанно шукав її. Як фарисей, він служив Богу ревно, хоч і не знав істини (див. Рим. 10:2). А коли він знайшов цю істину, він не мав жодного бажання втратити її.

Тому Павло й пішов в Аравійську пустелю, щоб заховати свій скарб. Можна сказати, що тим самим він «йде, та й усе, що має, продає та купує те поле» (Мт. 13:44). Павло ніби заявив: «Я не хочу, щоб хтось щось відволікалі мене від зосередження на тій великій істині, яку знайшов у Христі. Я не хочу чути чиєїсь думки про це. Я повинен притримати це поки що для себе. Я поділюся цією істиною з іншими, але тільки після того, як сам усвідомлю всю величність того, що знайшов».

Уявляю собі здивування того робітника на полі з притчі, коли він знайшов скарб. Ось він відкриває скриньку, бере скарб у руки, уважно розглядає його й радіє. Раптом він розуміє, що тільки потримати його в руках і подивитися на нього – недостатньо. Він каже: «Це має належати мені. Я повинен володіти ним повністю. Якщо ж я ним заволодію, цього вистачить до кінця моїх днів».

Павло – приклад людей, які знайшли безцінний скарб сердечного пізнання Христа. Він копав глибоко, відшукав скарб і сповнився радістю від цієї знахідки. Однак він заховав його в глибині серця, кажучи тим самим: «Мені недостатньо просто захоплюватися Ісусом чи дивуватися Йому. Мені треба, щоб Він жив усередині мене. Він має бути зі мною як моє життя. З мене досить теологічних учень про Спасителя; моя єдина турбота тепер лише в тому, щоб знати Христа і володіти Ним. Я хочу, щоб не я жив, а Ісус в мені, щоб моє старе «я» померло».

Слово «продає», яке вживає Ісус у притчі про робітника на полі, в перекладі з грецької означає «товарний обмін, бартер». Це вказує на обмін товарами чи послугами без використання грошей. Іншими словами, те, що він шукає, не може бути куплене.

Це ще більше розширює зміст цієї притчі. Ісус каже: «Не можете набути духовних речей за допомогою матеріальних». Павло випробував у своєму житті цю істину. Він не мав нічого, крім того одягу, який був на ньому, і, можливо, декілька інструментів для виготовлення наме-

тів. Та, все-таки, ось що коштувало Павлові оволодіння цим скарбом: «Але те, що для мене було за надбання, те ради Христа я за втрату вважав. Тож усе я вважаю за втрату ради переважного пізнання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього вгамувався всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (Фил. 3:7-8).

Творець володіє всім. Йому належить також і те поле, де був захований скарб. Це означає, що Він закопав його там. Він знав, що людина, яка копала поле, була бідною. Бо, врешті-решт, багатим не треба працювати самим. Тому цей робітник повинен був прийти до власника поля, щоб купити те поле.

Духовне купити за гроші неможливо. То як же можна тоді купити щось у нашого благословенного Отця? Ісая дає відповідь: «О, всі спрагнені, йдіть до води, а ви, що не маєте срібла, йдіть, купіть живності, й їжте! І йдіть, без срібла купіть живності, і без платні вина й молока!» (Іс. 55:1). Іншими словами, Бог каже: «Ви заплатите, що це вам буде коштувати? Не думайте про гроші. Поговорімо краще з позиції товарів та послуг».

Століттями багаті люди намагалися отримати вічне життя через роздавання свого майна. Вони віддавали замки, величезні стада, дорожчіності та дорогі одяги – і все ради того, щоб набути Христа. Вони ставали вбогими, споживали мало їжі й одягалися в шкіри тварин. Але ще нікому й ніколи не вдалося набути Христа таким способом.

Я думаю, що Павло провів ті місяці в Аравії, торгуючись з Отцем. Ось, наприклад, він ставить Богові запитання: «Господи, як мені заволодіти багатствами Христовими в повноті? Що це мені буде коштувати?». І Отець відповідає: «Я скажу тобі, Павле, що це буде коштувати. Віддай Мені всю свою самонаправленість, і Я дам тобі взамін праведність Христову. Віддай Мені всі свої добрі діла, всі свої старання догодити Мені – і Я дам тобі Христову святість винятково по вірі».

Віддай Мені всі свої прагнення, амбіції, плани, надії – і Я дам тобі Самого Христа, який буде жити в тобі й через тебе. Його бажання стануть твоїми – і ти отримаєш таку радість та щастя, яких не можуть тобі дати жодні твої справи. Віддай Мені свій найкращий час. Віддай Мені всю свою віру і надію, всі свої турботи – і ти збудеш Христа. Ти будеш користуватися Його мудрістю і близькістю – і все це безплатно. Скажи ж Мені, Павле, як ти думаєш: чи варто все це віддати за Христа?».

Павло надбав Христа. Він вийшов із пустелі, повністю володіючи своїм скарбом. Тепер він свідчить: «Старий Павло мертвий, але тепер живе в мені Христос. Усі мої амбіції зникли. Усе, що я раніше хотів зробити чи про що мріяв, залишив там, у тій пустелі. Я знайшов Скарб

всього свого життя – і Його абсолютно достатньо для мене. Ісус – це все, що мені будь-коли буде потрібно».

Ви можете запитати: то в чому ж таємниця в цій притчі про скарб? Що за таїна схована в ній? Павло дає відповідь: «Таємницю, заховану від віків і поколінь, а тепер виявлену Його святим, що їм Бог захотів показати, яке багатство слави цієї таємниці між поганями, а вона Христос у вас, надія слави!» (Кол. 1:26).

Якщо говорити конкретніше, то цією таємницею є Сам Христос у вас. У вас живе найбільший скарб неба – і ви володієте ним.

Христос – той скарб, захований на полі. І в Ньому я набув усе, чого будь-коли потребував. Для мене це означає таке: ніколи більше не намагайся шукати сенсу й цілі життя в служінні; ніколи більше не шукай задоволення в сім'ї чи друзях; ніколи більше не намагайся побудувати щось для Бога; не прагни до успіху; не прагни почуватися корисним; ніколи більше не старайся бути таким, як усі; не намагайся щось доводити; не шукай способів догодити людям; не намагайся зрозуміти сенс труднощів, які стаються в житті, і не шукай способів позбутися їх.

Усе, чого Бог хоче від мене, міститься ось у цих словах: «Я люблю тебе. Дозволь Мені уособити тебе. Я вже підписав усі необхідні папери Кров'ю Свого власного Сина. Ти тепер разом із Ним спадкоємець усього, що в Мене є».

Я все це в процесі продавання всього, що маю. Я все ще вчуся віддавати Отцеві свій час, свої думки, свою волю, свої плани. Але я знаю, що все це міняю на скарб. Я продаю це, щоб купити живу воду, хліб життя, молоко й мед радості та спокою. І все це я роблю абсолютно без грошей. Ціна цього для мене – моя любов, моя довіра, моя віра в Його Слово.

Яка незвичайна угода! Я віддаю своє брудне дрантя самовпевненості та добрих діл. Я знімаю з ніг стоптани капці власних зусиль; я залишаю позаду свої безсонні ночі, проведені на вулицях сумнівів та страху, – і взамін отримую Цареве усиновлення.

Дорогий друже! Ось що відбувається, коли ти починаєш шукати той Скарб, шукати доти, доки не знайдеш. Він принесе у твоє життя радість, мир, сенс, святість – і стане для тебе всім: Він з тобою, коли ти прокидаєшся; Він с тобою, коли ти спиш; Він з тобою вранці, вдень і ввечері.

Тож наскільки Він дорожчий для тебе? Щоб придбати Його, тобі, можливо, треба буде заплатити більше, ніж ти згоден заплатити. Але я закликаю тебе: почни копати вже сьогодні!

Давид Вілкерсон.

НЕ ДОЗВОЛЬТЕ ЗАЖУРІ ПОСЛАБИТИ ВІРУ

Сум, зажура, зневіра — це улюблена зброя сатани, яка не потребує доопрацювання. Він робить все, щоб посіяти безнадію в наших серцях. Він знає, що вона може підточити нашу віру і породити сумніви щодо милості Господа. Він користується цим прийомом, щоб вивести з ладу віруючу людину.

Це траплялося навіть з найбільш зрілими і найщирішими християнами. Біблія говорить, що деякі найвидатніші герої віри зазнавали шкоди, коли їм не вдавалося зрозуміти причину розчарування, тому що вони очікували одержати від Бога тільки добре.

Господь допускає розчарування, щоб виявити приховані проблеми, що заважають Його роботі в нас. Може, ви переживаєте таке розчарування і не розумієте, чому. А це Господь працює у вашому житті.

Бог обіцяв, що перебуватиме з нами впродовж всієї дороги. Слова Давида підтверджують це, коли він йшов долиною смертної темряви і проголосив: «Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!» (Пс. 23:6).

Зажура виявляє причину поразки

Вражаючи кількість героїв віри переживали виснажливу боротьбу. Ісус Навин, наприклад, зазнав тяжкої, але миттєвої атаки зневіри. Переправившись через ріку Йордан, він зіткнувся впритул зі своєю першою серйозною битвою — неприступними стінами Єрихону. І Бог подарував йому неймовірну перемогу.

Однак ейфорія тривала недовго. Відразу ж після взяття Єрихона Ізраїль зму-

шений був утікати перед нечисленною і нікчемною армією міста Ай. Ісус Навин, почувшись приниженим і зневаженим, упав ниць в молитві перед Господом. В одну мить ним оволодів глибокий відчай. Солодкий смак перемоги змінився гірким відчуттям поразки. Тепер він був впевнений, що нема жодної можливості оволодіти землею Ханаан. Весь табір Ізраїлю був вражений і виглядав, як забутий Богом.

«І роздер Ісус одягу свою, та й упав на обличчя своє на землю перед Господнім ковчегом, і лежав аж до вечора він та Ізраїлеві старші, і поспали порохом своєю головою» (Єг. 7:6).

Бог зробить все, щоб викрити ваші приховані гріхи

Ісус Навин, якому належало бути великим Божим полководцем, лежав обличчям своїм на землі. Цей чоловік великої віри був підданий атаці зневіри. Він, напевне, думав: «Господи, чому? Протягом останніх 40 років в пустині я бачив Твою дивовижну руку допомоги і захисту, знаю Твої можливості. То чому зараз Твоя армія втікає від нікчемного Ая? Чому ми втратили силу?». Він буквально благав: «Ах, Владико Господи, для чого Ти конче перепровадив цей народ через Йордан, щоб дати нас у руку амореянина, щоб вигубити нас? О, коли б ми були позostалися і осіли по той бік Йордану! О, Господи! Що я скажу по тому, як Ізраїль обернув потилицю перед своїми ворогами?» (Єг. 7:7-8).

Це не вияв віри, це слова людини в полоні відчаю. Це молитва і плач чоловіка, що переживав біль від принизливої поразки. Якщо у вас таке ж відкрите серце, як в Ісуса Навина, Господь негайно дасть вам розуміння того, чому ви проходите дорогою відчаю.

Приховані гріхи

«І сказав Господь до Ісуса: «Устань — пощо то ти падаєш на обличчя своє?

Ізраїль згрішив, і вони переступили Мого заповіта, що Я наказав їм, і взяли з заклятого, а також крали, і обманювали, і кляли поміж свої речі. І не зможуть Ізраїлеві сини встояти перед своїми ворогами...» (Єг. 7:10-12).

Ісус Навин першим усвідомив, що Господь допустив цю поразку, щоб виявити те приховане, що перешкоджає Його роботі. Ізраїльському народу було сказано, щоб захоплені в Єрихоні золото, срібло і мідь були покладені в Божу скарбницю, а все інше повинно бути знищено. Але один чоловік, Ахан, взяв заборонені речі і закопав їх в землю під своїм наметом. І цим приніс проблему в табір Ізраїлю.

Бог допустив поразку в житті Ісуса Навина, щоб викрити обман Ахана. Тепер Ісусу Навину необхідно було вжити заходів, щоб усунути цю перешкоду.

Якщо ви дозволяєте прихованим гріхам жити у вашому серці, Бог у Своїй милості зробить все можливе, щоб їх викрити. Щоб змусити вас про це задуматися, Він може дозволити поразці проникнути у ваше життя. Господь знає, що коли цього не зробити, то з часом гріхи позбавлять вас сили. Ви не зможете рухатися в напрямку до перемоги доти, поки всі гріхи не будуть відкинені. «Кого Я люблю, тому докорю й караю того. Будь же ревний і покайся!» (Об. 3:19).

Поразка від навмисного гріха

У ті часи царі вели народ на війну. Але Давид послав Йоава, свого воєначальника, з військом, а сам залишився в Єрусалимі. Проводячи час в бездіяльності, він впадає в хіть, яка призводить до перелюбу з Вірсавією, дружиною одного зі своїх воїнів. Цей незаконний союз призводить до вагітності. Давид, побоючись, що все це виявиться, вирішує влаштувати смерть чоловіка Вірсавії в битві. Він вчинив не тільки перелюб, але й убивство.

Господь послав Натана викрити царя. І Давид покався. Він знав, що «хто ховає провини свої, тому не ведеється, а хто признається та кidaє їх, той буде помилуваний» (Прип. 28:13) Господь зразу ж простив йому; однак у цього

гріха були наслідки. Давид одружився на овдовілій Вірсавії, але, дізнавшись, що їх новонароджений син невиліковно хворий, впадає в жахливий відчай. «А Давид молив Бога за дитинку, і постив Давид, і виходив до кімнати, і ночував, поклавшись на землю» (2 Сам. 12:16).

Читаючи псалми, ми добре уявляємо внутрішній стан Давида. Він плакав і глибоко каявся: «О, Господи, це моє беззаконня призвело мій дім до осудження. Покарай мене за гріхи, а не невинне дитя».

Дитина померла, але замість того, щоб печалитись, Давид звівся із землі і підкріпився їжею. Він благополучно забуває минуле і рухається назустріч Божому прощенню. Він зміг зняти з себе одяг печалі і знайти втіху для свого дому. Давид міг сказати: «З глибини я взиваю до Тебе, о Господи... Якщо, Господи, будеш зважати на беззаконня, — хто встоїть, Владико? Бо в Тебе пробачення, щоб боятись Тебе...» (Пс. 130:1, 3-4).

Це та остання межа, до якої доходить думка, коли сатана використовує свою зброю. Він зробить все, щоб вести тебе в осуд. Диявол пустить у хід найвправнішу брехню, щоб переконати вас в тому, що ви більше непридатні і непотрібні в Божому Царстві. І якщо ви поступитесь йому, то він одержить перемогу.

Запам'ятайте: якщо ви покаєлися у всіх гріхах — ви у правильних стосунках з Богом, а якщо ні, то покайтеся, і Його план щодо вашого життя буде розвиватися далі. Ви маєте право сказати: «Господь простив мені, і я не дозволю дияволу осуджувати мене ні секунди більше».

Відчай, викликаний невірством оточуючих

Господь шукає таких, як Калев, котрий не втратив надію на Нього. Калев був одним із 12 розвідників, вибраних для того, щоб проникнути в Ханаан і розвідати землю, обіцяну їм у спадок. Через 40 днів вони повернулися з доповіддю про те, що бачили й чули. Але лише двоє з них принесли новини, наповнені надією.

Калев та Ісус Навин сказали Мойсею, що земля готова, щоб її взяти, і Господь подарує їм перемогу. Інші десять вивідувачів принесли погані новини. Ці мужі переконували народ не входити в землю обіцяну.

Покладаючись на думку десяти вивідувачів, Ізраїль відмовився ввійти в Ханаан. Юдеї побачили себе нікчемни-

ми, злякавшись велетнів, що жили в тій землі. І почувши про величезні укріплені міста з неприступними стінами.

Важко уявити, який відчай охопив серце Калева, коли він дивився на те, як ізраїльський народ розвертається перед обітованим краєм, щоб повернутися в пустиню. Протягом наступних 40 років блукаючи пустинею, Калев повинен був перетерпіти слова невірства, а також образ, скарг і нарікань дітей Божих. У такій ситуації нескладно зламатися. Але Калев з Ісусом Навином не дозволили собі заразитися невірством, що заповнило серце ізраїльського народу, а продовжували покладати надію на Бога.

І прийде час, коли Калев, звертаючись до Ісуса Навина, який очолював нове покоління народу, приготованого для вступу в Ханаан, скаже: «Я був віку сорока літ, коли Мойсей, раб Господній, послав мене з Кадеш-Барнеа вивідати той Край. І я доклав йому справу, як було в серці моїм. А мої браття, що ходили зо мною, знеслили були серце народу, а я обставив за Господом, Богом моїм. І присягнув Мойсей того дня, говорячи: «Поправді кажу, — той Край, що нога твоя ходила в ньому, буде на спадок тобі та синам твоїм аж навіки, бо ти обставив за Господом, Богом моїм. А тепер оце Господь позоставив мене при житті, як говорив. Оце сорок і п'ять літ відтоді, як Господь говорив був це слово Мойсееві, коли Ізраїль ходив у пустині. А тепер ось я віку восьмидесяти й п'яти літ. Сьогодні я ще сильний, як того дня, коли Мойсей послав мене, — яка сила моя тоді, така сила моя й тепер, щоб воювати, і виходити, і приходити» (Єг. 14:7-11).

Кажучи це, Калев мав на увазі свою віру і силу в Господі. Хоч він і був у літах, він мав віру в те, що Бог все ще дасть йому можливість здобути перемогу. Тому він говорить Ісусу Навину: «А тепер дай же мені цей гористий край, про який Господь говорив того дня, бо ти чув того дня, що там велетні та великі укріплені міста. Може, Господь буде зо мною, і я повиганяю їх, як говорив був Господь». І поблагословив його Ісус, і дав Калевові, синові Єфуннеевому, Хеврон за спадок» (Єг. 14:12-13).

Отож, браття й сестри, ніколи не втрачаймо надію на Господа. Хай ніяка зневіра, ніякий відчай і смуток не опечалять ваші серця, не підточать вашу віру в милосердя Господа, Бога нашого і Спасителя.

Картер Конлон.

ЖИТИ З СОЛДАТАМИ, ЩОБ «ВРЯТУВАТИ ХОЧА Б ДЕКОТРИХ»

27 грудня 2014 року відбулася чергова ротація військових капеланів київських церков, які служать на Сході України, надаючи душпастирську допомогу військовослужбовцям.

Вже майже півроку минуло з тих пір, коли служителі церкви «Скинія» почали відвідувати військові підрозділи в зоні АТО, зокрема, служити в бригаді, до якої після мобілізації потрапив один із членів церкви. Спочатку просто доставляли допомогу, намагалися свідчити про Бога при будь-якій можливості, а потім дійшли висновку: щоб насправді здобути довіру і увагу військових (людей, які, перебуваючи на передовій, день і ніч ризикують своїм життям), треба розділити з ними всі негаразди польового життя. Тоді братська рада церкви дозволила капеланам перейти на служінням вахтовим методом — у середньому по десять днів. До служіння долучилися капелани інших київських (і не тільки) церков.

Навчатися ніколи не пізно

Капеланський досвід брати здобували, як мовиться, на полі бою, безпосередньо на практиці. Та з часом Бог послав інші можливості повчитися

— з 16 по 20 грудня 2014 року військові капелани мали можливість пройти навчання на Міжнародному базовому курсі-тренінгу з організації надання духовної опіки та психологічної допомоги в умовах бойових дій (кризових ситуаціях). Лекції читала відома у світі християнська та громадська діячка, голова Комітету з духовного піклування National VOAD (Національна організація волонтерів в боротьбі зі стихійними лихами США) доктор Наомі Пейджет. Можливістю пройти тренінг та отримати сертифікати державного зразка скористалися семеро служителів «Скинії».

А недавно Бог благословив капеланів чудовим транспортом. Завдяки старанням давнього друга «Скинії» Ігоря Жуковського зі США та за сприянням пастора з Литви Альбертаса Лучунаса служителі отримали хороший позашляховик. Автомобіль курсує дорогами Донеччини та Луганщини під номерним знаком «КАПЕЛАН».

Враження з грудневої вахти

«У кожній поїздці є щось своє, особливе. Завдяки тому, що Господь схилив серця людей для пожертвувань, ми змогли придбати комплекти теплого одягу та відвезти на передову, у підрозділ нашого брата Олександра Алієва, — розповідає військовий капелан, пас-

тор церкви «Скинія» Артем Бабійчук. — Цього разу найбільше запам'яталося відвідування села Гранітного Волноваського району Донецької області. Там було дуже неспокійно, постійно відбувалися провокації з боку сепаратистів. Ми мали можливість спілкуватися як з особовим складом розміщеної в селі військової частини, так і з місцевим населенням».

За словами Артема, картина сумна: навколо багато зруйнованих, покинутих будинків... Але життя триває. «Цікаво,

як змінюється думка людей — на початку цієї військової кампанії 70% місцевого населення були налаштовані проти української влади, а нині суспільна думка змінилася із значною перевагою у бік української армії і нашого уряду. Найбільше лякає людей невідомість — що буде далі? Саме це запитання нам найчастіше ставлять на передовій. І ось на цьому етапі завдання церкви — підтримати людей і донести до них звістку, що Христос прийшов у цей світ для того, щоб дати майбутнє та надію»,

— переконаний пастор Артем.

Як показує практика, служіння військових капеланів — це можливість не тільки проповідувати людям, які опинилися у скруті, але й перевірити стосунки один з одним та з церквою.

Військовий капелан церкви «Філадельфія» Володимир Бевз, який теж щойно повернувся із вахти в АТО, говорить: «Я бачу, як від поїздки до поїздки змінюється ставлення до нас солдатів, ми і самі стаємо ближчими і ріднішими. Мета капеланів — підтримати військових і населення, надати їм посильну допомогу, показати, що ми готові ділитися з ними всіми труднощами, переживаємо за них. Вони це бачать, і Господь відкриває їхні серця. Хлопці діляться з нами наболілим, хоча деколи від почутого дуже важко... Думаю, чоловіки мене розуміють: повертаєшся додому — і тягне туди знову. І це не амбіції, не бажання самореалізації, це йде від серця — це розуміння, що моє місце зараз там. Тішити, що Господь дає нам з братами єдність і взаєморозуміння у всьому».

Ще Володимир розповів, що вони з Артемом зріднилися з першої поїздки: «Він для мене — як старший брат. Я відчуваю турботу і підтримку з його боку, бачу, як він мені служить і як брат, і як служитель церкви, і намагаюся відповідати йому тим же. Дякую за все це Господу».

chve.org.ua.

10 січня 2015 року в Івано-Франківському драмтеатрі імені Івана Франка був аншлаг. Далеко не всім охочим вдалося потрапити на євангелізаційне дійство «Різдвяні зустрічі», яке організувала місія милосердя «Добрий самарянин», що діє при Івано-Франківській церкві ХВЕ.

Програма зустрічей могла задовольнити усі запити душі – тут були пісні, декламації, відеоролики, проповіді. І в центрі усього – Спаситель Ісус Христос, єдина надія кожної людини, кожної нації і всього світу.

Це Він так щедро обдаровує талантами Своє творіння. Пісні у виконанні учасників дійства – молодіжного хору церкви «Віфанія» зі Львова, дуєтів «П'ятий океан» і «Джерело», Едуарда

Сада та Олександра Собка з с. Заріччя Надвірнянського району Івано-Франківської області, подружжя Майовських з Києва і Віктора Шатецького з Рівного нагадували про Божу любов і живили віру й надію.

Директор місії «Добрий самарянин», редактор газети, радіо- і телепрограм з однойменними назвами «Вірую» Олег Карп'юк, вітаючи присутніх з Різдвяними святами, нагадав про ціль наро-

дження на землі Спасителя людства.

Гості з Києва – старший пастор церкви «Скинія» Рустам Фатуллаєв і директор Східноєвропейського лідерського форуму Ярослав Лукасик гово-

рили про незмінність Божих обітниць і головні умови переможного життя і людини зокрема, і народу загалом.

Заключне слово виголосив старший пресвітер Івано-Франківського облас-

ного об'єднання церков ХВЕ єпископ Юрій Веремій. Після молитви старший служитель запросив усіх присутніх відвідувати зібрання, щоб не загасла іскра Божого натхнення, яка під дією Духа Святого зажеврила в серцях усіх присутніх.

Впевнені, що Бог продовжить Свою працю в душах українців, бо воля Його про нашу країну – незмінно добра, приємна і досконала. Тож молимося і вірмо!

Наш кор.

ЦЕРКВА ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ УКРАЇНИ ЛЬВІВСЬКЕ ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ХВЕ ЛЬВІВСЬКА БОГОСЛОВСЬКА СЕМІНАРІЯ

Міжнародна науково-практична конференція «П'ятидесятництво в Західній Україні: історія та сучасність»

Напрямки роботи конференції:

- Історичний шлях п'ятидесятницького руху в Західній Україні
- Державно-церковні стосунки та п'ятидесятництво
- Регіоналістичні особливості п'ятидесятництва
- Формування віронавчальних основ та їх специфікації
- Місія в Західній Україні
- Соціальна ідентифікація п'ятидесятництва

5-6 березня
2015 р, Львів,
ЛБС, Україна

Учасники конференції:

- Соловій Р.П., кандидат історичних наук, докторант богослов'я, керівник Ресурсно-дослідницького центру СААА;
- Мокієнко М.М., кандидат історичних наук, відповідальний секретар конференції;
- Франк Лео, магістр теології, докторант теології; викладач історії п'ятидесятництва;
- Крюгер Хорст, доктор богослов'я, автор дисертації «Роль Густава Шмідта в становленні п'ятидесятницького руху у Східній Європі»;
- Русецький В., дослідник історії п'ятидесятництва з Білорусі та інші;

Організатори конференції забезпечують нічліг та харчування 5 березня (обід та вечеря) й 6 березня (сніданок та обід). Сума реєстраційного внеску за нічліг та харчування: 150 грн. З організаційним комітетом можна зв'язатися по електронній пошті: mokienko9@gmail.com.

ЦЕРКВА ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ УКРАЇНИ ЛЬВІВСЬКЕ ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ХВЕ ЛЬВІВСЬКА БОГОСЛОВСЬКА СЕМІНАРІЯ

Конференція для служителів церков ХВЕ Західної України: «П'ятидесятництво в Західній Україні: історія та сучасність»

Історичний поступ п'ятидесятницького руху в Західній Україні попри свої масштаби не став об'єктом прискількивого дослідження. Нинішнє покоління християн віри євангельської має скоріше фрагментарну, а не цілісну уяву про славетні дії Духа

Святого на вітчизняних теренах у XX ст. Водночас обізнаність з сторінками минулого п'ятидесятницького руху може запалити сучасну Церкву для ревного служіння Господу, зорієнтувати на складних перехрестях сьогодення, допомогти у розумінні та виконанні християнської місії.

7 березня 2015
р., Львів,
Церква
«Голгофа»,
Україна

Доповідачі конференції:

- Паночко Михайло Степанович—Старший єпископ Церкви ХВЕ України;
- Крюгер Хорст—доктор богослов'я, автор дисертації «Роль Густава Шмідта в становленні п'ятидесятницького руху у Східній Європі»;
- Мокієнко Михайло—кандидат історичних наук, викладач історії п'ятидесятництва;
- Русецький Володимир—дослідник історії п'ятидесятництва з Білорусі;

В конференції візьмуть участь єпископи обласних об'єднань ХВЕ Західної України та ветерани п'ятидесятницького руху.

Реєстраційний внесок: 50 грн. З організаційним комітетом можна зв'язатися по електронній пошті: mokienko9@gmail.com та за тел. 067 767 22 02.

№ 1 (124) Виходить щомісяця
СІЧЕНЬ 2015 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 2600200007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726